உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை.

1897௵ மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் ௧ } 1897௵ நவம்பர்௴ 21௳ { இலக்கம்-௬

சூசிகை.

	பக்கம்.
கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்னப் பிரகாசிகை.— (ஸ்ரீகாசி செந்திநாதய்யர்.)	121
திருமூலரின் ஓர் திருமந்திரம் … … … (ஸ்ரீகாசி செந்திநாதய்யர்.)	125
தாயுமானசுவாமிகளருளிச்செய்த பாடல் உரை …	129
பழமையும் புதுமையும் … … … …	132
கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும் … …	138
திருவானைக்காவுலா… … … … …	141
விவேகசிந்தாமணி பிரசுரங்கள் … … …	144

சந்தா விவரம் :—முன்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 4; பின்பணங் கொடுப்போர்க்கு வருஷத்திற்கு ரூபா 6; தனிப்பிரதியின் விலை அணா 8.

சென்னப்பட்டணம் :

தி. அ. ஸ்வாமிநாதய்யர்.

1897.

Important! Important! Important!

THIRUVACHAKAM

— OF —

MANIKA VACHAKAR.

TRANSLATED INTO ENGLISH VERSE
WITH NOTES, &c., &c., &c.

Dr. G. U. Pope Writes :—

"I should like to publish it in three parts—

(i) A life of Manika Vachakar, with very copious appendices illustrating the Saiva system, as he knew it.

(ii) A Translation, as literal as may be, but in verse, of the fifty-two poems contained in the Thiruvachakam, with rather copious illustrative notes.

(iii) The Tamil Text, with a lexicon and concordance, and notes. This is ready for the Press, but such works find no sale, and I must have about £300 to print the whole properly at the University Press. The value of such a book to young Englishmen learning Tamil, and to educated natives of the Tamil lands, would I think be exceedingly great. Few works are *so full of feeling, so instinct with devout emotion, and so finished in expression*, as many of these lyrics. *It is a phase of thought and feeling which is worthy to be studied even more than the remains of Sanskrit literature.*"

Subscribers and Donors will communicate with R. RAMASUBBA AIYAR, Esq. B.A., B.L., High Court Vakil, Mylapore, Madras.

SIVAGNANABOTHAM

OF

Meikanda Deva.

(*Being the "Muthal Nul" or Revealed Book of Saiva Siddhanta Philosophy, explains concisely the basic principles of all Religion and Philosophy*).

Translated into English with Notes

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,

District Munsiff, Chittoor.

Ths Book is Printed on Best Paper, Royal Octavo Size, Full Cloth.

Price Rs. 2—8—0 by V. P. P. Registered Rs. 3.

To be had of the Author and the Proprietor,
C. N. Press, Madras.

விளம்பரம்.

அருணகிரிநாதசுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருப்புகழில், முருகக்கடவுளின் ஆறுபடை வீடுகளாகிய திருப்பரங்குன்றம், திருச்செந்தூர், பழநி, திருவேரகம், குன்றுதோறாடல், பழமுதிர்சோலை இவற்றின் பாடல்களும், பஞ்சபூதஸ்தலங்களாகிய காஞ்சிபுரம், திருவானைக்கா, திருவண்ணாமலை, திருக்காளத்தி, சிதம்பரம் இவற்றின் பாடல்களும சேர்ந்து அறுநூற்றுமூன்று பாடல்கள் நல்ல கடிதத்தில் பெரிய எழுத்தில் அச்சிடப்பட்டிருக்கின்றன. விலை புஸ்தகம் ஒன்றுக்கு ரூபா 2. தபால்செலவு அணா 2. பத்து புத்தகங்கள் ஒரே காலத்தில் வாங்குபவருக்கு ஒருபுத்தகம் விலையில்லாமல் கொடுக்கப்படும். ஐந்து புத்தகங்களுக்கு மேற்பட்டு புத்தகங்கள் தேவையாயிருந்து எழுதினால் றெயில் மார்க்கமாக அனுப்பலாம். செலவு சகாயமாயிருக்கும். புத்தகம் வேண்டுபவர்கள் அடியிற் கையொப்பமிட்ட என்னிடத்தில் பெற்றுக் கொள்ளலாம்.

2. மதுரை, சீகாழி, திருவாரூர், நாகப்பட்டணம் முதலிய அநேக திவ்யஸ்தலங்களின் பாடல்களும் பொதுப்பாடல்களுமாக இன்னம் 600-பாடல்கள் இரண்டாம்பாகமாக அச்சிடச் சித்தமாயிருக்கின்றன. இப்போது அச்சிட்டிருக்கும் முதற்பாகம் விரைவில் விலையாகும்படி அன்பர்கள் முயற்சி செய்வார்களேயாகில் அது பெரும்புண்ணியமாயிருப்பதுமன்றி இரண்டாம் பாகத்தை விரைவில் வெளிப்படுத்துவதற்கும் ஏதுவாயிருக்கும்.

ஏவிளம்பி௵ சித்திரை௴ ௪௨. } வ. த. சுப்பிரமணியபிள்ளை,
டிஸ்ட்ரிக்ட்டு முனிசீபு,
மதுரை.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞாநஸம்பந்தகுரவேநம:

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

சமயஞானம், தத்துவஞானம், கலைஞானம், பூதபௌதிக முதலிய சாஸ்திரஞானம், இவற்றைப்பற்றி விவகரிக்கும் மாதாந்தப் பத்திரிகை

1897ளு மகாராணியாரின் வைர ஜூபிலி தினத்தில் ஆரம்பிக்கப்பட்டது.

புத்தகம் க | 1897ளு நவம்பர்மீ 21உ | இலக்கம்-கூ

கைவல்யோபநிஷத திராவிட இரத்நப் பிரகாசிகை.

(முன்தொடர்ச்சி.)

X.

(பிரமா ஆசுவலாயனர்க்கு விபூதியோகமாகிய சிவாத்துவிதம் உபதேசித்தமை)

த்ருசுதாமசுயத் போக்யம் போக்தா போகச்ச
யத்பவேத் | (௧எ)
தேப்யோவிலக்ஷ: சாக்ஷி சிந்மாத் ரோகம்
சதாசிவ: | (௧அ)
மய்யேவ ஸகலம் ஜாதம்மயி சர்வம்
ப்ரதிஷ்டிதம் | (௧௯)
மயிசர்வம் லயம்யாதி தத் ப்ரம்மாத்வய
மஸ்ம்யஹம் | (௪0)
அணோரணீயா நகமேவ தத்வங் மஹாநஹம்
விஸ்வமஹம் விசித்ரம் | (௪க)
புராத நோஹம் புருஷோ கமீசோ
ஹீரண் மயோகம் சிவரூப மஸ்மி | (௪உ)
அபாணி பாதோஹ மசிந்த்ய சக்தி:
பச்யாம் யசட்சு: ஸச்ருணோம்ய கர்ண :(௪௩)

அஹம் விஜா நாமி விவிக்த ரூபோ
நசாஸ்தி வேத்தா மமசித் சதாஹம் | (௪௪)
வேதைர நே கைரஹமே வவேத்யோ
வேதாந்த க்ருத்வேத விதேவ சாஹம் | (௪௫)
நபுண்ய பாபே மம நாஸ்தி நாசோ
நஜந்மதே கேந்த்ரிய புத்திரஸ்தி | (௪௬)
நபூமிரா போநசவந் நிரஸ்தி
நசாநிலோ மேஸ்திநசாம் பரஞ்ச | (௪எ)
ஏவம் விதித்வா பரமாத்ம ரூபம்
குகாசயம் நிஷ்கள மத்விதீ யம் | (௪அ)
சமஸ்த சாக்ஷிம் சதசத் விகீநம்
ப்ரயாதி சுத்தம் பரமாத்ம ரூபம் | (௪௯)

(இதன்பொருள்) (௧எ) தூல சூக்குமகாரணதேக மூன்றினும், முறையே எது போக்கியமாயும், போக்தாவாயும், போகமாயுமாயிற்றோ,

(௧அ) அம்மூன்றிற்கும் விலக்ஷணமாகிய (வேறாகிய) சாட்சியாய், அறிவுமாத்திரமாயுள்ள "நானே அந்தச் சதாசிவப் பிரமம்"

(௧௯) என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று. என்னிலே யாவும் நிலைத்தது.

(ச0) என்னிலே யாவும் ஒடுங்குகின்றது. அந்த இரண்டாவதற்ற பிரமும் நானே.

(சக) அணுவுக்கணுவாய் இருக்கும் சிவனார் நானாதல்போல, மகத்துக்கு மகானாகிய சிவனாரும் நானே, விசித்திரமாகிய உலகமும் நானே.

(சஉ) பழையேனும் நானே. பொன்மயமானவரும் நானே. சிவரூபரும் நானே.

(சங) கைகால் இலாதவரும் நானே. அவரது நினைத்தற்கரிய சத்தியும் நானே. கண்ணில்லாமற் பார்க்கிறேன் காதில்லாமற் கேட்கிறேன.

(சச) ஏகரூபமுடையனல்லேன், என்னை அறிபவன் இல்லை. எக்காலமும் சிவஞானரூபியாவிருக்கின்றேன்.

(சரு) அநேக வேதங்களினாலே நானே அறியப்பட்டேன். வேதாந்தஞ் செய்தவனும் நான். வேதத்தை அறிந்தவனும் நான்.

(சசு) எனக்குப் புண்ணியபாபம் இல்லை. எனக்கு நாசம் இல்லை.

(சஎ) நான் பூமி அல்லேன். அப்பு அல்லேன். அக்கினி அல்லேன். ஆகாயமல்லேன்.

(சஅ) என்றிவ்வாறு உள்ளக் குகையின்கண்ணே நிஷ்களமாயும் அத்துவிதமாயு முள்ள பரமான்ம சொரூபத்தை அறிந்து,

(சகூ) சமஸ்தசாட்சியும், சதசத்துக்கு (பசுபாசங்களுக்கு) வேறானவராயும், சுத்தராயுமுள்ள பரமான்ம சிவரூபத்தை அடைகின்றான்.

(திராவிட இரத்நப்பிரகாசிகை).

(38) விபூதியோகம்—பாசுபதம், பிரதம், சிரோவிரதம், அத்தியாசிரமம், சாம்பவம், ஐசுவரம் என்பன பாசுபத விரதத்துக்குப் பெயராகச் சூதசங்கிதையிலே கூறப்பட்டிருக்கின்றன. இதனால் பசுமம், ஐசுவரியம், ஐசுவரம் என்பனவும் (பாதாதி கேசாந்தம் அக்கினிமுதலிய மந்திரங்கொண்டு தரிக்கப்படும்) விபூதி விரதமாகிய பாசுபத விரதத்துக்குப் பெயராமென்க. இந்த விபூதி விரதாநுஷ்டானம் வாயிலாக உமாசமேதராகிய சிவபெருமான் தியானிக்கப்படுங்கால், இந்த யோகம் பாசுபத யோகம் எனப்படுமென்க. இது பற்றியே லிங்கபுராணம்

சர்வவே தாகமாம் போஜமகரந்தசு மத்யமே |
பீத்வாயோ கம்ருதம் யோகீமுச்யதே ப்ரம்மவித்தம: |
ஏவம் பாசுபதம் யோகம் யோகைச்வரிய மநுத்தமம் |
அத்யாசிரமமிதம் ஞேயம் முக்தயே கேந லப்யதே||

"சர்வ வேதாகமம் என்னும் கமலமலரின்கண்ணேயுள்ள மகரந்தமாகிய யோகாமிர்தத்தைப் பிரமவித்தாகிய யோகி பானஞ்செய்து பாசத்தினின்று விடுபடுகின்றான். பாசுபத யோகமானது உத்தமமாகிய யோகைசுவரியமேயாம் (விபூதி யோகமேயாம்) ; இந்த யோகம் அத்தியாச்சிரமயோகம் எனப்படும். இந்த விபூதியோகம் எவருக்குத்தான் எய்தப் பெறும்" என்று கூறுகின்றது. இதனால், ஐசுவரியம் ஐசுவரம் என்பன விபூதியின் பரியாய நாமங்களாய் முடிய, பாசுபத யோகம் விபூதியோகம் எனப்பட்டதாயிற்று. இந்த விபூதி என்னும் பெயர் அப்பிராகிருதியாகிய பராசத்திக்குப் பெயராம் என்ற கருத்தினாலன்றோ, சிவபுராணம்

யதோவாசோ நிவர்த்தந்தே மநசா சேந்தரியை ஸ்ஸஹ |
அப்ராக்ருதீ பராசைஷா விபூதிஃ பாரமேச்வரீ |
சைவேஹ பரமந்தாம சைவேக பரமாகதி: |
சைவேக பரமா காஷ்டா விபூதி: பரமேஷ்டிந:||

எங்கிருந்து மனசும் வாக்கும் இந்திரியங்களோடு கூடச் செல்லமாட்டாவாய் மீண்டு விடுகின்றனவோ அப்படிப்பட்ட அப்பிராகிருதியாம் விபூதியானது பராசத்தியேயாம். இந்தப் பராசத்தி விபூதியே பரமாகிய வீடு ; இதுவே பரமாகியகதி ; இதுவே பரமாகிய முடிந்த எல்லை ; இதுவே பரமசிவனார் விபூதியாம் என்று கூறிற்று. இதனால் விபூதியோகம் என்பது (கூர்மபுராணம் மூன்றாவது பாவனையாகக் கூறிய) பிராம்மியோகம் என்பதுமாயிற்று. விபூதியானது பராசத்திசொரூபமானமையாலன்றோ, ஸ்ரீஞான சம்பந்த வள்ளலாரருளிய "மந்திரமாவது நீறு" என்னுந் திராவிட சூக்தத்தைப் "பரையின் வரலாறு" என்று கூறியருளினார் அகஸ்திய மகாமுனி வருமாமென்க. இந்த விபூதியோகத்தினாற் சிவபிரான் அடையப்படுவாரன்றி மற்றைச் "சாமர்த்தியத்தினாலும், புத்தியினாலும், மிகுந்த கேள்வியினாலும் எய்தப்பெறார்" என்ற கருத்தினால் விபூதி நிஷதங்களாகிய முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லியுபநிஷதமும்

நாயமாத்மா ப்ரவசநே நலப்யோநமேதயா நபகுநாச்ருதேந |

என்று கூறியவாமென்க. மேலே கூறிய லிங்கபுராணப் பொருளையும் இச்சுருதிப் பொருளையும் இசைத்துப் பார்க்குங்கால் அவை ஒரு நெறிப்பட விபூதியோகம உடையார்க்கே சிவபிரான் எய்தப் பெறுவார் என்பது உபதேசித்தனவாமென்க. மேலும், அம்முண்டகோபநிஷதமும் கடவல்லியுபநிஷதமும் எந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவத்தை (அறிஞனாய) இவன் அடைய அன்புறுகின்றானோ, அவன் அவ்வன்பினாற்றானே இந்தப் பரமான்மாவாகிய சிவபிரான் எய்தப்பெறுகின்றார். அவனுக்கு இந்தச் சிவனார் தமது சொரூபத்தை அருளுகின்றார் என்ற கருத்தினால்

யமேவைஷ வ்ருணுதே தேநலப்யஸ் தஸ்யைஷ ஆத்மா விவ்ருணுதே தநூம்ஸ்வாம் |

என்று கூறிற்று. இந்தப் பாசுபதயோக வித்தையிலே சித்திபெற்றவர் வாமதேவர், கிருஷ்ணர், அகஸ்தியர், விசுவாமித்திரர் முதலாயினோர் என்பது பொருள்படச் சைவ பாஷ்யகாரர் தமது சிவாத்துவித வேதசூத்திர சைவபாஷ்யத்து "உபய லிங்காதிகரணத்திலே" கூறி யிருக்கின்றார். இந்த வாமதேவர், கிருஷ்ணர், விசுவாமித்திரர், அகஸ்தியர் என்போர் தங்கள் இடைவிடாத சிவோகம்பாவனைத் தியானயோகத்தினாலே பரப்பிரம சிவாவிர்ப்பாவமாய் அசாதாரணகுண

ங்கள் பிரகாசிக்கப் பெற்ருர்கள். இதனுலன்ருே, பிருகதாரணியோபநிஷதத்திலே வாமதேவர் "நான் மனு, நான் சூரியன்" என்று கூறியதாகப் பொருள்கொண்ட

அகம் மநுரபவஞ் சூர்யச்ச |

என்னும் மந்திரங் காணப்படுகின்றது. கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனரை நோக்கி, "அர்ச்சுனு! உனக்கு அருட்கண் கொடுக்கின்றேன். ஆனல் நீ எனது பாசுபதயோகப்பயனை (விபூதியோகப் பயனை)க் காண்பாயாக என்ற கருத்தினுல்,

திவ்ந்ததாமி தேசட்சு: பச்யமே யோகமைச்வரம் |

என்று கூறினர். மேலும், கிருஷ்ணர் அர்ச்சுனு, சர்வபூதங்களுக்கும் விதையாய் (காரணமாய்) எது உளதோ அது நான், (சராசர) பூதமாய் எது இருக்கின்றதோ, அது என்னையன்றியில்லை என்ற கருத்தினுல்

யச்சாபி சர்வபூதாநாம் பீஜதேதஹ மர்ச்சுந |
நததஸ்தி விநாயத்ஸ்யாத் மயாபூதஞ் சராசரம்||

என்றற் ருெடக்கத்தனவாகக் கூறிய உண்மைகளை உபதேசித்து, அங்ஙனம் உபதேசித்தவாறே தமது விசுவரூபத்தை அவ்வர்ச்சுனருக்குத் தரிசிப்பிக்க, தாம் அருளிய அருட்கண் கொண்டு தம்மை நோக்கச் செய்தபோது அர்ச்சுனர் "விசுவேசுரரே, விசுவரூபரே, அநேக கைகளும், வயிறுகளும், முகங்களும், கண்களுமுள்ள அனந்தரூபராகிய உம்மை எவ்விடத்தும் பார்க்கின்றேன். உம்முடைய ஆதியைக் கண்டிலேன், பின்னர் மத்தியைக்கண்டிலேன், அந்தத்தைக் கண்டிலேன்" என்றற் ருெடக்கத்தனவாகத் துதித்தாராக மகாபாரதம்கூறுகின்றது. விசுவாமித்திரர் ஓர் கால் மற்ருேர் சுவர்க்கத்தைப் படைக்கும் வன்மையுடையராயினர். அகஸ்தியர் ஓர்கால் சலத்தைப் பானஞ்செய்ய வன்மையுடையராயினர். இந்த விபூதியோகத்தைப் பாசுபதயோகோபநிஷத மந்திரப் பொருள் சொண்டு சிவராகவ சம்வாதத்திலே சிவனுர் உபதேசித்திருக்கின்ருர். எந்தெந்தச் சுருதிகளைச் சிவனுர் எடுத்து ஸ்ரீ ராமருக்கு "எல்லாந் தாமே" என்பது போதர உபதேசித்திருக்கின்ருரோ, அவ்வாறு பாசுபதயோகியாகிய பிரமதேவரும் அந்த விபூதியோகத்தை அவ்வாறே ஆசுவலாயன முனிவர்க்கு உபதேசித்தாராகக்கைவல்லியோபநிஷதத்தினுல் அறியப்படுகின்றது.

A. மாண்டுக்கியோபநிஷதப் பொருள்கொண்டுஆன்மாவும் சிவமும் (முன்னரே மேலே கூறியவாறு) அபேதமாய் ஐக்கிய பாவனை யுற்று நின்ற நிலை (உஎ-வது) மந்திரபாகத்தினுல் சூசிக்கப்படுகின்றது.

B. (சராசர) பூதங்களெல்லாம் எதினின்று தோன்றி நின்று ஒடுங்குகின்றனவோ அந்தப் பிரமத்தை அறிக என்னுங் கருத்தினுல்,

யதோவா இமாநி பூதாநி ஜாயந்தே |
யேந ஜாதாநி ஜீவந்தி |
யத் ப்ரயந்த்யபி சம்விசந்தி |
தத் விசிஞ்ஞா சஸ்வ||

என்னும் தைத்திரீய சுருதியும், (சராசரமாகிய) பூதமெல்லாம் ஆகாயத்திலே தோன்றி (நின்று) ஒடுங்குகின்றன என்ற கருத்தினுல்

சர்வாணிஹவா இமாநி பூதாந்யாகாசாதேவ சமுத்பத்யந்த ஆகாசம் ப்ரத்யஸ்தம் யந்தி |

என்னுஞ் சாந்தோக்கிய சுருதியும்: இச் (சராசர) பூதங்களெல்லாம் ஆனந்தத்திலே தோன்றிநின்று ஒடுங்குகின்றனஎன்ற கருத்தினுல்,

ஆநந்தாத்யேவ கல்விமாநி பூதாநி ஜாயந்தே |
ஆநந்தேந ஜாதாநி ஜீவந்தி |
ஆநந்தம் ப்ரயந்த்யபி ஸம்விசந்தி |

என்னுந் தைத்திரீய சுருதியும் கூறியவாறு, ஆனந்தாகாசமாகிய சிதம்பர சத்தியினின்று வேறுருத சிவமாகிய பிரமத்தோடு ஆன்மா அபேதமாய் நின்ற ஐக்கிய பாவனை நிலை, "என்னிலிருந்தே யாவும் உண்டாயிற்று" என்றற் ருெடக்கத்த கைவல்லியத்தின் (ஙகூ-ம்) சுருதியினுல் உணர்த்தப்படுகின்றது.

சிவோகம்பாவனையினுலே சிவாவிர்ப்பாவ முற்ற பாசுபத யோகிகளே தாமும் சிவமும் வேறற நின்றமையால், அவ்வாறு கூற வல்லுநராகின்ருர் என்ற கருத்தினுலன்ருே, சர்வஞானோத்தரசுருதி மேலே சொல்லிய கைவல்லியத்து(ஙகூ-ம் சo-ம்) சுருதிகளுக்கிசைய "நானே உலகத்துக்கு நாதன், என்னுலே எல்லாம் பிரகாசிக்கின்றது, நாதத்த்துவமுதல் பிருதிவியந்தமாயுள்ள தத்துவமெல்லாம் என்னின்றே நிலையுறுகின்றன. அகத்தும் புறத்துமாகக் காணப்படுவதாயேனும் கேட்கப்படுவதாயேனும் பிரபஞ்சத்தில் எவ்வளவு நிண்ணியதாய் எது எது உளதேனும் அதததவெல்லாம் என்னுலே வியாபிக்கப்பட்டது. சிவன் வேறு நான் வேறு என்னும் துவித பாவனையைவிட்டு எந்தச் சிவயோகியும் அத்துவிதபாவனை செய்யக்கடவன்" என்ற கருத்தினுல்,

அகமேவ ஜகந்நாதோ மத்தஸ்ஸர்வம் ப்ரகாசதே |
சிவாத்யவநி பர்யந்தந் தத்சர்வம் மயி ஸம்ஸ்திதம் |
யத்கிஞ்சிஜ்ஜ கத்யஸ்மிந் த்ருச்யதே ச்ரூயதேபிவா |
பகிரந்தர் விபாகேந தத்சர்வம் வ்யாபதம் மயா |
சுவாங்ய ஸ்த்வஹ மேவாங்யஃ ப்ருதக்பாவம் விவர்சயேத் |
யஃசிவஃ சோகமே வேத்யத் வைதம் பாவயேத்ஸதா||

என்று கூறிற்று. (ஆனந்த) ஆகாசமானது பராசத்தியாம் என்ற கருத்தினுலன்ருே, கூர்ம புராணம் "சிவபிரானுடைய பராசத்தி ஆகாசம் என்னும் பெயர் பெறுவர்" என்ற கருத்தினுல்

யஸ்யசா பரமாதேவீ சக்திராகாச சம்ஞிதா |

என்று கூறிற்று. சர்வபூதங்களுக்கும் அந்தரியாமியாகிய ஈசுவரன் நானே, சிருஷ்டி திதி சங்காரம் என்னுடைய பிரவிருத்தியாகவே சொல்லப்படுகின்றது என்ற கருத்தினுல், கூர்மபுராணம்

அஹம் ஹிசர்வபூதாநா மந்தர்யா மீச்வரஃ பரஃ |
ஸர்க ஸ்தித்யந்த கர்த்திருத்வம் ப்ரவ்ருத்திர் மமயேதே||

என்றற் ருெடக்கத்தனவாகச் சாங்கியயோகம் எனப்படும் நிர்க்குணபாவனையிலே முடித்துப் பேசிய ஏகமாம் ஆன்ம நிலையையும் மேலே கைவல்லியோபநிஷதமும் சர்வஞான சுருதியும் பிறவுங் கூறிய உமாசமேத சிவனுரோடு ஆன்மா நின்ற ஐக்கிய பாவனு நிலையையும் ஒன்றென்று சாஸ்திரவு

ணர்ச்சி அற்ந்த விவேகிகள் விபரீதப்படுத்தி ஓர் போதும் உணராரென்க.

(C) அணுவுக்கணுவும் மகத்துக்கு மகத்துமாயுள்ள சிவபிரானைச் சிவப்பிரசாதத்தினலே அறிதல் வேண்டும் என்ற கருத்துக்கொண்ட

அணோரணியாந் மகதோமகியநாத்மாஸ்ய ஜந்தோர்நிகிதோ குகாயாம் |

என்னுங் கடவல்லியுபநிஷதமும், மகாநாராறணோபநிஷதமும் கூறும் மந்திரப்பொருள் கொண்டு சாதிக்கப்படும் சிவதீவபாவனபேத ஐக்கியநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சுக-வது) மந்திரத்துள்ள அணுவுக்கணுவானவனும் நானே என்னும் சுருதியினல் உரைக்கப்பட்டது.

(D) சிவபிரான் பிறவாதவர், பெரியர், நித்தியர் என்ற கருத்தினல்

அஜ ஆத்மா மகாந் த்ருவஃ |

என்னும் பிருகதாரண்ணியோபநிஷதமும், "பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலாம் விசுவரும் பழையோருமாம் சிவபிரான்" என்ற கருத்தினல்

விச்வம் புராணந்தமசஃ பரஸ்தாத் |

என்னும் மகோசநிஷதமும், "சூரிய மத்தியிலே இரண்மயராகிய புருஷராகிய சிவபிரான் காணப்படுகின்முர்" என்ற கருத்தினல்

யஏஷோந்த ராதித்யே கிரண்மய: புருஷோத்ருச்யதே |

என்னுஞ் சாந்தோக்கியோபநிஷதமும் கூறும் சுருதிகள்கொண்டு, ஆன்மாவும் (சிவசத்தி சமேதராகிய) சிவமும் அபேதமாய் நிற்குநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சுக-ம் சஉ-ம்) சுருதிபாகங்களினலே உணர்த்தப்பட்டது.

(E) கையின்றிப் பற்றுகின்றவரும், காலின்றிச் செல்பவரும், கண்ணின்றிப் பார்க்கின்றவரும், காதின்றிக் கேட்பவருமாயுள்ளார் சிவபிரான; அவர் அறியப்படாததை அறிகின்முர்; அவரை யாரும் அறிந்திலர்" என்னுங் கருத்தினல்

அபாணிபாதோ ஜவநோக்கு கீதாபச்யத்யசட்சு: ஸச்ருணோம்ய கர்ணஃ | ஸவேத்தி வேத்யம் நசதஸ்யாஸ்திவேத்தா||

என்னும் சுவேதாசுவதரோபநிஷதமும், "நினைத்தற்கரியரும் அளத்தற்கரியரும் ஆதிமத்தியாந்தமிலாதவரும் சிவபிரான்" என்ற கருத்தினல்

அசிந்த்யாயாப்ரமேயா யாநாதி நிதநாய |

என்னும் மைத்திராயணோபநிடதமும், "எல்லாவேதங்களும், இந்தப் பிரணவப் பொருளாகிய சிவத்தை அறிகின்றன" என்ற கருத்தினல்

சர்வே வேதாயத் பதமா மநந்தி |

என்னுங் கடவல்லி சுருதியும், சிவபிரான் ஏகரும், வெளிப்படாதவரும், (விவிக்தரூபரல்லர்) அனந்தரூபருமாயுள்ளார்" என்ற கருத்தினல்

யதேகமவ்யக்த மநந்த ரூபம் |

என்னும் மகோபநிஷதமும், சிவபிரான் மகாமாயையின் கண்ணே விசுத்தமாகிய அநேக சரீரங்களை எடுப்பார் என்ற கருத்தினல்

ஸ்திரேபிரங்கை: புருரூப உக்ரஃ |

என்னும் இருக்குவேதமும், சித்துருபியும் முடிவில்லாதவருமாயுள்ளவர் சிவபிரான் என்ற கருத்தினல்

சத்யம் ஞாந மநந்தம் ப்ரம்ம |

என்னுந் தைத்திரீயமும், மகானகிய சிவபிரானிலிருந்தே இருக்காதி வேதங்களும் உபநிஷதங்களும் தோன்றின என்ற கருத்தினல்

அஸ்ய மகதோ பூதஸ்யநி: ச்வசிதமேதத் ருக்வேத: ....உபநிஷத: |

என்னும் பிருகதாரணியோபநிஷதமுங் கூறிய சுருதிப்பொருள்கொண்டு உணர்த்தப்படும் சீவான்ம பரமான்ம ஐக்கியநிலை கைவல்லியோபநிஷதத்து (சங. சச. சரு-ம்) சுருதிப்பாகங்களினலே சாதிக்கப்படுகின்றது.

(F) இங்ஙனம் மேலே சொல்லியவாறு சிவத்தோடு ஆன்மா ஐக்கியமுற்று நிற்குங்கால் சிவனுடைய சர்வஞ்ஞதாதி குணங்களெல்லாம் ஆன்மாவில் விளங்கப்பெற்றுத் தான் சிவசாமியம் அடைகின்முன். இதுவே சிவத்துவம் எனப்படும் என்று நீலகண்ட சிவாசாரியர் கூறியவாறே சர்வஞ்ஞதை, திருப்தி, அநாதிபோதம், அலுப்த சக்தி, அனந்தசக்தி, சுவதந்திரத்துவம், நிராமயான்மா, விசுத்ததேகம் என்னும் சிவகுணங்கள் விளங்கப்பெற்று ஆன்மா சிவத்துவத்தை அடைகின்முன் என்ற கருத்தினல்

சர்வஞ்ஞதா த்ருப்தி ரநாதிபோத ஸ்வதந்த்ரதாநித்யமலுப் சக்தி: | அநந்தசக்திச்ச நிராமயாத்மா விசுத்ததேச: சசிவத்வமேதி||

என்னும் சர்வஞானோத்தரசுருதி கூறுகின்றமையாலும், "முக்தன் சிவசமமாகின்முன்" என்னுங் கருத்தினல்

முக்த: சிவசமோ பவேத் |

என்று சிவபுராணங் கூறுகின்றமையாலும், இவற்றிற்கிசையவே இப்படிப்பட்ட முத்தன் (வித்வான்) புண்ணியபாபங்கள் தீர்ந்தவனய், நிரஞ்சனனய், சிவசாமியத்தை அடைகின்முன்என்னுங் கருத்தினல்

ததாவித்வாந் புண்யபாபே விதூய நிரஞ்ஜந: பரமம்சாம்யமுபைதி |

என்று முண்டகோபநிஷதமானது ஆன்மா சிவத்தோடு சிவசாமியமுற்று விளங்கினன். என்னும் உண்மையைக் குறிக்கும் பொருட்டு, கைவல்லியத்து (சகூ-வது) சுருதிபாகம் "புண்ணியமில்லை, பாபம் இல்லை" என்பது பொருள்படசூசகமாய்க் கூறிற்று.

(G) இந்த முத்தனுக்குச் சிவலோகத்திலிருந்து மீளத்திரும்புவதில்லை, அதனல் பிறப்பிறப்பில்லை என்ற கருத்தினலன்றே

ப்ரம்மலோகம பிஸம்பத்யதே |

நசபு நராவர்த்ததே |

என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதம் கூறிய பொருளைக்கொண்டு பாசுபதயோகிக்குச் செனன மரணமில்லை என்னும் உண்மையைக் கைவல்லியசுருதி (சகூ-ம்) சுருதிய் பாகத்தினல் சூசிப்பித்தது. இவ்வாறு சிவசாமியத்தினல் அதீதவின்ப

முற்று நின்ற முத்தனுக்கு தூலமாகிய பிருதிவி, அப்பு, தேயு, வாயு, ஆகாசத்தை இடமாகக்கொண்டு எய்தும் சப்தாதி விஷயங்களை உணரவாரான் என்ற கருத்தினால்,

யத்ரநாந்த் பச்யதிநாந்யத்ச்ருணோதி நாந்யத் விஜாநாதி |

அறிஞன் ஒன்றையும் காண்கின்றிலனாய், ஒன்றையுங் கேட்கின்றிலனாய், ஒன்றையும் அறிகின்றிலனாய், நின்ற (அதீத) நிலையானது "பூமா" எனப்படும் என்று சாந்தோக்கியோபநிஷதங் கூறிய பொருளை, கைவல்லிய (௪௭-ம்) சுருதிப்பாகம் ஸ்தூலபூதங்களைக் கூறுதல் வாயிலாகக் குறிப்பால் உணர்த்திற்று என்று கோடலுமாகும். இந்தச சிவபிரான் சத்தாகிய பசுவுக்கும், அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறாய், அவற்றுக்குப் பதியாய் நின்றார் என்ற கருத்தினால்

ஸச்சா ஸச்ச ஜகத்விச்வம் சரீரம் பரமேஷ்டிநஃ |
யதிதம் ஸதிதி ப்ரோக்தம் யச்சா ஸதிதி கத்யதே |
தயோ: பதித்வாத்துசிவ: ஸதசத்பசு ருச்யதே||

என்று சிவபுராணங் கூறியவாறு, சமஸ்தசாட்சியாய் நின்ற சிவபிரானைச் சத்தாகிய பசுவுக்கும் அசத்தாகிய பாசத்துக்கும் வேறாகிய சத்தி என்பதை உணர்த்துமாறு

சமஸ்தசாக்ஷிம் ஸதஸ்த் விகீநம் |

என்று கைவல்லியத்து (௪௯-வது) மந்திரம் கூறி, பின்னர்ப் பிரகிருதி மண்டலத்துக்கு மேலே சமஸ்தசாட்சியாக முன்னரே (௧௫-ம்) மந்திரத்திற் பேசப்பட்ட உமாசமேதராகிய சிவபிரானே இந்தச் சத்துக்கும் அசத்துக்கும் வேறாய்அவைக்குப் பதியாயுள்ள பதியாம் என்பது போதர, ஆங்குப் பிரயோகிக்கப்பட்ட "சமஸ்த சாட்சியாய்" நின்றார் எனப் பொருள்படும் பதம் இவ்விறுதி (௪௯-வது) மந்திரத்திலும் சூசிக்கப்பட்டதாமென்க.

(கைவல்லியோபநிஷதத்தை வைதிகபாசுபத தீக்ஷையுடையோன் செபித்து மேற்கதியடையுமாறு உபதேசித்தமை)

யச்சத ருத்ரீயமதீதே சோக்நி பூதோபவதி |
ஸவாயு பூதோபவதி |
ஸ ஆத்ம பூதோபவதி |
ஸ சுராபாநாத் பூதோபவதி |
ஸ ப்ரம்ம ஹத்யாயா: பூதோபவதி |
ஸசுவர்ணஸ் தேயாத் பூதோபவதி |
ஸக்ருத்யா க்ருத்யாத் பூதோபவதி |
தஸ்மாதவி முக்த மாச்ரிதோ பவத்வித்யாச்ரமீ |
சர்வதா ஸக்ருத் வாஜபேத் |
அநேந ஞாந மாப்நோதி ஸம்சாரார்ணவ நாசநம் |
தஸ்மாதேவம் விதித்வைநம் கைவல்யம் பதமச்நுதே |
கைவல்யம் பதமச்நுதே||

(இதன்பொருள்) எவன் இந்தச் சதருத்திரீயத்தை அத்தியயனஞ் செய்கின்றானோ, அவன் அக்கினியைப்போலச்சுத்தனாகின்றான். அவன் வாயுவைப் போலச் சுத்தனாகின்றான். அவன் சுவர்ணத்தைத் திருடிய குற்றத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். சுராபானஞ் செய்த தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். பிரமகத்தி தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். செய்யக் கூடாததைச் செய்தும், செய்யவேண்டியதைச் செய்யாதும் விட்ட தோஷத்தினின்று சுத்தனாகின்றான். ஆதனால் வாராணசியை அடைந்து வைதிக பாசுபத விரதமுடையவனாய், எப்போதுமேனும், ஓர் முறையேனும் இந்தஉபநிஷதத்தைச் செபித்து வருவதினால், சம்சாரசமுத்திரத்தை நாசஞ் செய்யும் சிவஞானத்தை அடையற்பாலனாகின்றான். ஆதலினால், இவ்வாறு சிவத்தை அறிந்து, கைவல்லிய பயனைத் துய்க்கின்றான். கைவல்லிய பயனைத் துய்க்கின்றான்.

அவிமுக்தம்—வைதிகபாசுபத தீக்ஷையுடையனாய் (அத்தியாசிரமியாய், இக்கைவல்லியோபநிஷதத்தை அவிமுக்தம் எனப்படும் ஸ்ரீகாசிப்பதியை அடைந்து செபிக்க என்று ஈண்டுக் கூறப்பட்டமையில், உபலக்ஷயால (இனம்பற்றி) சிதம்பரம், திருவாரூர், காளகஸ்தி, கேதீச்சரம், நகுலேசுவரமுதலிய சிவஸ்தலங்களும், திருச்செந்தூர் முதலிய சுப்பிரமணிய ஸ்தலங்களும் அக்கைவல்லியோபநிஷதம் செபித்தற்கு உரித்த ஸ்தானங்களாகத் தழுவப்படும்.

சேந்திநாதய்யர்.

முற்றிற்று.

உ

சிவமயம்.

திருமூலரின் ஓர்திருமந்திரம்.

"சென்னை ஆரியனார்" இனத்தராகிய "வேதாந்த சங்கை நிவாரணம்" எழுதிய வேதாந்தியார் தமது புஸ்தகத்துப் பத்தொன்பதாம் பக்கத்திலே அறுபத்துமூன்று குருமணிகளுள் ஒருவராகிய திருமூலநாயனார் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

மரத்தை மறைத்தது மாமத யானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமத யானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்தது பார்முதற் பூதமே.

என்னுந் திருமந்திரத்துக்குப் பராவஸ்தையிற் கண்ட செய்யுளை இலக்கறியாது தம்முடைய ஏகான்மவாதத்ததாமென்று திரித்துணர்ந்து தமது மாயாவாதச் செய்யுள்களோடிசைத்துப் பொருள்படுத்த நேர்ந்தமை தவறாமென்றும், அது அவர் பக்கத்துக்குப் போந்த செய்யுளன்றாய் நமது வைதிக சைவ பாசுபதயோக பக்கத்துக்குப் பொருள் படுத்தற் கியைந்ததாமென்றும், அத்திருமூலநாயனார் பிரமாணசாக்ஷியம் வாயிலாக நிரூபணஞ் செய்வதே நெறியாமென்றும் நினைந்து பின்னர்ப் போதருமாறு எழுதுவேமாயினேம்.

அறுபதின் மும்மைச் சிவபக்தர்களுள்ளே ஒருவராகப் பேசப்பட்டிருப்பவராக அறியக்கிடந்த (சிவபெருமான் உமாதேவியாருக்கருளிய) சிவரகசியத்தினாலும்,

தக்ஷச்சர்யாக்ரியா யோகே விந்யஸ்தாத்மா மகேச்வரே |

சிவத்திலே தம்முயிரைச் செலுத்திச் சரியா கிரியா யோகத்திற்றலைமை படைத்த திருமூலநாயனார் என்றுரைக்குஞ் சிவபக்த விலாசத்தினாலும்,

திருவாரூரிலே வன்மீகநாதர் "தில்லை வாழந்தணர் தம்ம
டியார்க்கு மடியேன்" என்று அடி யெடுத்துக் கொடுக்கச்
சுந்தரமூர்த்திநாயனாரால் அருளப்பட்ட திருத்தொண்டத்தொ
கையிலே அமைந்த "நம்பிரான்றிருமூல னடியார்க்கு மடியே
ன்" என்னுந்திருவாக்கினாலும்,

"குடிமன்னு சாத்தனூர்க் கோக்குலமேய்ப் போன்குரம்பைப்பு
முடிமன்னு கூனற்பிறை யாளன்றன்னை முழுத்தமிழின் [க்கு
படிமன்னு வேதத்தின் சொற்படியே பரவிட்டெனுச்சி
பிடிமன்ன வைத்தபிரான் மூலனாகின்ற வங்கண்ணே."
என்று திருநாரையூர்ப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அநுக்கிரகம்
பெற்ற ஆதிசைவராகிய நம்பியாண்டார் நம்பியருளிய திருவ
ந்தாதியினாலும்,

(க) "ஞானமுதலிய வொருநான்குண்மை தெள்ளுந் தீந்
தமிழாற் கூறுந்திருமூலர்" எனவும்,

(உ) "ஊனுடம்பிற் பிறவிவிடந் தீர்ந்துலகத் தோருய்ய
ஞானமுத லுன்குமலர் நற்றிருமந் திரமாலை [ளா
பான்மைமுறை யோராண்டுக் கொன்றாகப் பரம்பொரு
மேனவெயி றணிந்தாரை யொன்றவ வெனவெடுத்து."
எனவும்,

(ஙு) "ஆவடுதண் டுறையணைந்தங் கரும்பொருளை யுறவணங்கி
மேவுவார் புறக்குடபான் மிக்குயர்ந்த வரசின்கீழ்த்
தேவிருக்கை யமர்ந்தருளிச் சிவயோகத் தலைநின்று
பூவலரு மிதயத்துப் பொருளோடும் புணர்ந்திருந்தார்."
எனவும்,

(ச) பித்துற்ற மயலன்று பிறிதொருசார் புளதன்று
சித்தவிகற் பங்களைந்து தெளிந்தசிவ யோகத்தில்
வைத்தகருத் தினராகி வரம்பில்பெரு மையிலிருந்தா
ரித்தகைமை யளப்பரிதால் யாராலு மெனவுரைப்பார்."
எனவும் போதரும்.

(உலகெலா முணர்ந்தோதற் கரியவன்) என்று நடராஜவள்
ளலார் அடியெடுத்துக் கைகொடுக்கச் சேக்கிழார் நாயனார்
பாடி யருளிய பெரியபுராணத்தினாலும்,

" கயிலாயத் தொருசித்தர் பொதியிற் சேர்வார்
காவிரிசூழ் சாத்தனூர் கருதுமூலன்
பயிலாநோ யுடன்வீயத் துயர்நீடும் பசுக்களைக்கண்
டவனுடலிற் பாய்ந்து போத
வயலாகப் பண்டையுட லருளான் மேவி
யாவடுதண் டுறையாண்டுக் கொருபாவாகக்
குயிலாரு மரசடியி லிருந்து கூறிக்
கோதிலா வடகயிலை குறுகினாரே." என்று சிதம்ப
ரத் தில்லைத் தீக்ஷிதருள் ஒருவராயும் சந்தான சாரியர்களுள்
ஒருவராயுமுள்ள உமாபதி சிவாசாரியருளிய திருத்தொண்டர்
புராணத்தினாலும்,

" சக்ரவர்த்தி தவராச யோகி யெனு
மிக்கதிரு மூலனருண் மேவுநா ளென்னாளோ"
என்று போற்றுந் தாயுமானசுவாமிகள் திருப்பாடற்றிரட்டி
னாலும், சிவாகமங்களிலேயுள்ள சரியை கிரியை யோகஞான
பாதப்பொருள்களை ஒன்பது தந்திரங்களுள் அடக்கித் திருமந்
திரமெனப்பெயரிய அதிரகசிய நுட்பார்த்தங்கொண்ட ஞான
நூலையருளினவர் ஏகான்மவாதமெனப்படும் மாயாவாதியா
காது சிவராசயோகியாராயுள்ளார் ஸ்ரீமூலநாதரென வடமொ
ழிச்சிவரகசிய சிவபக்தவிலாசாதிகளே கூறப்படுந் திருமூல
நாயனாரேயாம் என்பது வைதிக சைவராயினோர்க்கெல்லாம்
ஒப்பமுடிந்த பக்ஷமாமன்றோ?

சிவபுராணாதிகளிலே சிகாரமுதலிய மூன்றும் இவையா
மென்றுணர

சிகாரஞ்சிவ ரூபந்து வகாரஞ் சக்திருச்யதே |
யகார மாத்ம ரூபஞ்சு |

என்று கூறப்பட்டவாறு திருமூலநாயனார்

" சிகாரஞ் சிவமே வகாரம் பரமே
யகார முயிரென்றறையலுமாமே" என்றும்,

" தற்பதந் தொம்பதன் தானா மசிபதந்
தொற்பத மூன்றுந் துரியத்துத் தோற்றவே
நிற்பது யிகபர நிகழ்சிவ மிம்மூன்றின்
சொற்பத மாகுந் தொந்தத் தசியே" என்றும்,

"வேதாந்த தொம்பதமேவும் பசுவென்ப" என்றும் போ
ந்த திருமந்திரமொழிகளால், ஞாதிரு (ஆன்மா) என்பது வே
தத்தின் அந்தத்திலே பேசப்படும் பசுவாகிய துவம்பத உயிரா
மெனவும், ஞானமென்பது தற்பதத்தினாலே பேசப்படும்
பரையாகிய பரமாம் எனவும், சிவம் என்பது அசிபதத்தினா
லே சொல்லப்படும் சிவனும் என்றும் ஈண்டு (ஞானபாத மல்
லாத பராவஸ்தை கூறும் யோகபாதத்திலே) கொள்ளற் பா
ற்றும். ரௌரவாகமத்திலே சாக்கிர சாக்கிரம் (நனவில் ந
னவு) சாக்கிரசொப்பனம் (நனவிற் கனவு) சாக்கிர சுழுத்தி,
சாக்கிர துரியம், காலபரம், அதீதம், பரதரிசனம், விசுவக்கி
ராசம், உபசாந்தம், சிவதரிசனம், சாயுச்சியமென அவாந்தர
பராவஸ்தாபேதங்கள் பேசப்படுவனவாம். இந்த ரௌரவாக
மப் பராவஸ்தையை யுற்று (இறுதிச் சாயுச்சியம் ஒழித்து
நின்ற சாக்கிர சாக்கிரமுதற் சிவதரிசன மீறாயுள்ளபத்தையும்
பத்தவஸ்தையாமென்று கொண்டு திருமூலநாயனார்),

" ஈரைந் தவத்தை யிசைமுத் துரியத்து" என்றும்,

" தொந்தத் தசியை யவ்வாசியிற் றேற்றியே
யந்த முறை யீரைந்தாக மதத்திட்டு
வந்த மிலாத வவத்தையவ் வாக்கியத்
துந்து முறையிற் சிவமுன்வைத் தோதிடே"என்றுந்
தொகைப்படுத்திக் கூறினார்.

இந்தப்பத்தவஸ்தையும் பிராசாத மந்திரமார்க்கத்துற்ற அ
த்தியான்மிக நிராலம்ப உன்மனாயோகம் பற்றியதாமென உ
ணரப்படும் சாக்கிர சாக்கிரமுதல் காலபராந்தமாம் ஐந்தும் ச
மனாந்த பசுத்துவ நிவிர்த்திய நந்தரம் உன்மூலமாம் தியான
த்தானத்தில் விளங்கும் ஆன்மாவினது ஆன்மசாக்கிராதி
ஐந்தவஸ்தை என்றும், அவற்றுள்ளே மூன்றுநீக்கிச் சாக்கிர
துரியமுதற்கொண்டு விசுவக்கிராசாந்தமைந்தும் உன்மனாந்த
மாம் சமாதித்தானத்தில் விளங்கும் பரத்தினது பரசாக்கிராதி
ஐந்தவஸ்தை என்றும், அவற்றுள் மூன்று நீக்கிப் பரதரிசன
முதற்கொண்டு சாயுச்சிய முடிவாமைந்தும் உன்மனோபரி

சாக்ஷாத்கார ஸ்தானத்தில் விளங்கும் சிவனது சிவசாக்கிராதி ஐந்தவஸ்தை என்றும், இந்த மூவகை அவஸ்தையுள் அவ்வச் சுழுத்தியீறும் மூவகை மூன்றவஸ்தையும் முறையே காரிய விசுவம், காரண விசுவம், வாசனுவிசுவம் என்னும் மூன்றின் வியாப்திக் கிராசோபசாந்திகளாம் என்றும், அவஸ்தை பேதங்களுள்ளே உயிர்க்கும் (ஆன்மாவுக்கும்) பரத்துக்கும், சிவனுக்குந் தனித்தனி துரியங்கள் பொதுவாய் உளவாம என்ற கருத்தினுல் திருமூலநாயனுர் பராவஸ்தையை வகைப்படுத்திக் கூறுமிடத்து,

கூரிய கனுத் துரியத்தி லிவனு
மரிய துரிய நனவாதி மூன்றிற்
பரியபர துரியத்திற் பரனுந்
திரிய வருந் துரியந்திற் சிவமே.

என்றும், உயிருக்குச் சாக்கிர சாக்கிரம், சாக்கிர சொப்பனம், சாக்கிரசுழுத்தி, சாக்கிரதுரியமுளவாம் என்னுங் கருத்தாற் பின்னரும் அப்பராவஸ்தையிலே விரிவுபடுத்திக் கூறுமிடத்து,

அணுவின் றுரியத்தி லான நனவு
மணுவகை யின் கண்ணுன கனவு
மணுவசை விற்பரா தீதஞ் சுழுததி
பணியிற் பரது ரியம பரமாமே.

என்றும், பின்னரப் பரத்துக்குச் சாக்கிர துரியம், காலபரம், அதீதம், பரதரிசனம் என்பன உளவாம் என்ற கருத்தினுல்,

பரதுரி யத்து நனவும் பரந்து
விரிசக முண்ட கனவு மெச்சாந்தி
யுறுவுறு கின்ற சுழுனையு மோவத்
தெரியுஞ் சிவதுரி யத்தனு மாமே.

என்றும், சிவனுக்குப் பரதரிசனம், விசுவக்கிராசம். உபசாந்தம், சிவதரிசனம் என்னும் நான்கும் உளவாம் என்ற கருத்தினுல்,

பரமா நனவின்பின் பாற்சக முண்ட
திரமார் கனவுஞ் சிறந்த சுழுத்தி
யுரமா முபசாந்த முற்றற் றவே
தரனுஞ் சிவதுரி யத்தனு மாமே.

என்றுந் திருவாய்மலர்ந்தருளினுர். இந்தப்பராவஸ்தை இறுதியிலே பிரமாதி பரநாதாந்தம் வரையும் தனித்தனி ஒவ்வொன்றினும் பார்த்தன்முதல் அவசமாத லிறுதியாம் ஐவைந்து அவஸ்தை கொள்ளப் படுதலினுல் எய்தும் என்ற கருத்தினுல்,

சார்வாம் பாரசிவம் சத்திப் பரநாத
மேலாம் விந்து சதாசிவ மிக்கோங்கிப்
பாலாய்ப் பிரம னரியம நாபதி
தேவா முருத்திர னீசனுங் கானிலே.

என்றுரைத்தார். அகாரகசியம் சர்வசாரமுதலிய ஏகான்மவாதோபநிடதங்களிலே தூலப் பிரகிருதி ராசசசாத்துவிக குணப்பாலராய்த் துவம்பத தற்பதங்களினுல் உறைக்கப்படும் காரிய காரணேஞ்பாதியாங்சீவேசுரரை ஒழிந்துகடந்து "அசி" என்னும் பதத்தால் ஒருமையுற அறியப்படும் பிரத்தியக்ஷப் பிரகாசித ஆன்மாவே பிரமம் என்று அறியப்படும். சுவகிரகத்திலே தன்மனைவி மக்களாயினேர்க்கு எசமானுய் நின்றுன் ஒருவன் மற்ருேர் இராசமந்திரியை நணுகியவிடத்துத் தான் தாசனுய் ஒழுகுவானன்றித் தன் கிரகத்து ஆதிபத்தியத்தை இராசமந்திரிமுன் செலுத்த இயலாதவாறுபோல, அடிப்புறத்து மாயாவாதோபநிஷதங்களில் ஸ்தூலப்பிரகிருதி சுத்தாசுத்தசாத்துவிக ராசசகுணப் பிரதிவிம்ப மித்தையராம் சீவேசுரர்க்கு மேலாய்ப் பிரமமெனப்பட்டு, சாங்கிய யோகோபநிடதங்களினுந் தலைமைவாய்ந்த வைதீகபாசுபதயோக அதர்வசிகை முதலிய உபநிஷதங்களினுலே,ஞானதிருவாய்(ஆன்மாவாகிய சீவப்பிரமமாய்) நிற்பதன்றிப் பரப்பிரமத்துக்கு முன்னே தானும் பரபிரமமென்று நிற்றலாகுமோ? ஓர் போதும் ஆகாது! ஆகாது! சேன்னை ஆரியவேதாந்தியார் பிரமம் வைதிகசைவசித்தாந்தியாம் நமது சீவான்மாவும் ஒன்றுமென்றுணரப் பலதிருஷ்டாந்தங்கள் வாயிலாகப் பரீக்ஷித்துச் "சென்னை ஆரியனுர் பிரமம் பரம்பிரமமாகாத சீவப் பிரமம்" என்னும் சிறுநூலிலே சுருக்கியும், "இந்து சாதன" ப்பத்திரிகையில் "வைதிக சைவசுத்தாத்துவித" விஷயத்தின் கீழே விரிதும் நிருபணஞ் செய்திருக்கின்றேம். வைதிகசைவ பதிபசு பாசவிளக்கம் சுவேதாசுவதரோபநிஷதாதிகளிலே சுருக்கமுற நிகழ்வதேயாகச் சீவேசுர மாயாவாத விசாரத்தினுல் சேஷிக்கும் பிரமம் (ஆன்மா) பலசாங்கிய யோகோபநிடதங்களிலே பெரிதும் முடிவாய்ப்பேசப்படுகின்ற மையாலன்றே லிங்கபுராணமும் சைவபுராணமும்,

சைவசங்க்ஷிப்யவேதோக்தம் |

சைவம் சுருக்கமுற வேதத்திற் சொல்லப்பட்டது என்ற கருத்தை அறிந்து, சாங்கியயோகோப நிடதங்களை வேதாந்தம் என்றும், அதிலே பிரதிபாதிக்கப்பட்ட பிரமத்தை (ஆன்மாவை) ஞாதிரு என்றும், அதனைத் துவம் பதத்தினுலே சுட்டிப்பசு என்றுங் கொண்டு,

"வேதாந்த தொம்பதமேவும பசுவென்ப" என்று அருளிச் செய்தார் ஸ்ரீ மூலநாதர். உயிரும் (ஆன்மாவும்,) பரமும், சிவனும் அதர்வசிகை முடிவுகொண்டு துவம்பத தற்பத அசிபதங்களில் வைத்து உணரற்பாலனவாம் என்ற கருத்தால்,

உயிரைப் பரனை யுயர்சிவன் றன்னை
யயர்வற் றறிதொந் தத்தசி யதனுற்
செயலற் றறிவாகி யுஞ்சென் றடங்கி
யயர்வற்ற வேதாந்த சித்தாந்த மாமே.

என்று கூறினுர். சீவபரசிவங்களுக்குப் பராவஸ்தையிலே சீவதுரியம், பரதுரியம், சிவதுரியம் என்னும் மூன்றும் முறையே நிறுத்தப்பட்டு ஒன்றுக்கொன்று மேலாகச் சோபானமுறையிற் பேசப்பட்டாற் போல, (வைதிக பாசுபதோப நிடதமாகாத) சாங்கியயோகோப நிடதநெறியானே முன்னர்க்கூறிய காரிய விசுவவியாப்தியை யொட்டி உணர்த்தப்புகுந்து எப்பிரகாரத்தால் மெய்யாகிய கயிற்றைப் பொய்யாகிய பாம்பு மறைத்ததாகவும், மறையாததாகவும் கொள்ளப்படுமாமோ,

அப்பிரகாரம் மெய்யாகிய தன்னை (பிரமத்தை) மாயைமறைத்ததாகவும் கொள்ளப்படுமென்று பிரித்துப்பொருள் கூறிய வேதாந்த சங்கை நிவாரண ஏகான்மவாதியார்க் கிசைந்து திருமூலநாயனார்

பொன்னை மறைத்தது பொன்னணி பூடணம
பொன்னின் மறைந்தது பொன்னணி பூடணம்
தன்னை மறைத்தது தன்கரணங்களாந்
தன்னின் மறைந்தது தன்கரணங்களே.

என்று கூறியருளினார். ஈண்டு "தன்னை" என்றது ஆன்மாவாகிய பிரமத்தை யாமென்க. பின்னர்ச் காரண விசுவவியாப்தியை யொட்டிப் பரையாம் பரத்தின் மேனிலை உணர்த்தப் புகுந்து, திருமூலநாயனார் "பொன்னைமறைத்தது" என்னும் முந்திய செய்யுளை அடுத்து

மரத்தை மறைத்தது மாமதயானை
மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூசமே.

என்றருளினார், ஈண்டுப் "பரம்" என்றது சென்னை ஆரியனார் கருத்துறநின்ற ஏகான்மவாதோப நிடதங்களிலே அசியென்னும் பதத்தாற் சுட்டப்படுவதும், திருமூலநாயனாரால் துவம் பதத்தினாலே சுட்டப்படுவதுமாகிய பிரமம் எனப்படும் சீவான்மாவினது வியாப்தியினும் மேலாய் வியாபகமுற்ற காரண விசுவ (வியாப்திப் பரையையேயாமென்க). பிருதிவி வியாபகம், ஆகாயம் வியாபகம் என்று ஒருவன் சொல்லக்கேட்ட மற்றவன் வியாபகம் என்னும் பதம் சமமாய்ப் பிருதிவி ஆகாயம் எனும் ஈரிடத்தும் சேர்க்கப்பட்டிருத்தலறிந்து, ஆகாயவியாபகத்தையும் பிருதிவிவியாபகத்தையும் பொருளினாற் சமத்துவமுடையதன்றேனும், ஆகாயத்தினும் பிருதிவி வியாபகமுடையதென்றேனும் கொள்ளாது பிருதிவி வியாபகத்தினும் ஆகாயவியாபகத்தையே தலைமைபடைத்து வியாபகமாமெனக்கொண்டு கருதினார்போல, "தன்னை மறைத்தது" "பரத்தை மறைத்தது" என்றுந் திருமூலர் திருமந்திரமொழியைக்கேட்டபோதும் கண்டபோதும், தனக்கும் (சீவப்பிரமத்துக்கும்) பரத்துக்கும் (பரைக்கும்) சமமாக இசைக்கப்பட்டமை அறிந்து தானாகிய பிரமத்தையும் (ஆன்மாவையும்) அதற்கு மேலாய்நின்ற பரையையும் சமப்படுத்திச் சாஸ்திர விரோதமுறப் "பரம்" என்றது தமது பிரமத்தை உணர்த்தியதாமென்று "அரக்கர் சேனை நீறுபட்டழிய" என்னும் வைஷ்ணவக்கம்பர் இராமாயண வாக்கியத்துள்ளே "நீறு" என்னும் பதத்தைக்கண்டு விபூதி மகாத்மியம் பேசப்பட்டதாமென்றுளறிய ஒருவர்போல, திரிந்துணர்ந்து ஏகான்மவாதியார் தமதுவேதாந்தசங்கை நிவாரணத்திலே, "மாயை ஒருவிதத்திற் பொய்யாயுமிருக்கவேண்டும்" என்றும், "இந்த மாயை கடவுளை மறைத்ததாகவும் ஆகவேண்டும்" என்றும், எடுத்துக்கொண்டு, "ஓர் பிரபு கோவிலில் வாகனம் ஒன்றிருக்கின்றது அது என்ன வாகனம் என்று பார்த்துவாவெனத் தச்சனொருவனை அனுப்பினார்" என்றும், அந்தத்தச்சன் அப்படியே போய்ப்பார்த்துவந்து யானை வாகனமென்று சொன்னான்" என்றும், அதற்குப் பிரபு "அது யாதுமரத்தினாற் செய்யப்பட்டதென்று கேட்டார்" என்றும், அதற்குத் "தச்சன் இன்ன மரமென்று தான்பாக்கவில்லை என்றுசொன்னான்" என்றும்அப்போது "யானைக்கும் மரத்துக்கும் எத்தனை காததூரம்,மரமே யானை தானே,யானைவாகனத்தை ஆராயின் மரத்தை யன்றிப் பொருளுளதோ, மரம் யானையாய்த்தோற்றும்படி மரத்திற் சிற்சில பாகம் எடுக்கப்பட்டது, அதுவேயன்றி யானை என்னுஞ் சொல்லுக்குப் பொருளில்லை என்றும் யானை என்னுஞ்சொல்லுக்குப் பொருளில்லாதிருந்தும் யானை பொய்யாயிருந்தும் மெய்யாய் மரத்தை மறைக்கவில்லையா" என்றும், மெய்யைப்பொய் மறைக்கும் என்பதற்குப் பிராமாணம் இவையாமென்று சூதசங்கிதை காலஅளவை உரைத்த அத்தியாயத்துப் பத்துப்பதினோராஞ் செய்யுள்களையும், வேதாந்த சூடாமணி அறுபதாஞ் செய்யுளையும் வரைந்து, இவற்றோடு திருமந்திரத்துப் பராவஸ்தையிற் கண்ட,

மரத்தை மறைத்தது மாமதயனை
மரத்தின் மறைந்தது மாமதயானை
பரத்தை மறைத்தது பார்முதற் பூதம்
பரத்தின் மறைந்த்து பார்முதற் பூதமே.

என்னும் இருபத்திரண்டாந் திருப்பாட்டையும் மேலேகூறியவாறு பொருள் படுத்திச் சேர்த்து ஓரினப்படுத்தித் திருமூலநாயனார் ஈண்டுப் பிரயோகித்த பரையைச் சுட்டிய "பரம்" என்னும் பதத்தைத் தம்பக்கத்துக்கு வேதாகமசரஸ்திரவாராய்ச்சி இல்லாமையால் இலக்கறியாது கவர்ந்தார் "அரி" என்பது விஷ்ணுவுக்கும் சிம்மத்துக்கும் பெயராய் நின்றவிடத்து அவ்வரி என்னும்பதம் விஷ்ணுஎன்று பொருள்படுத்த வேண்டிய இடத்திற் சிம்மமென்று பொருள்படுத்தல் நீதியா? ஆன்மாவாகிய ஒன்றே அறியப்படுந் தமது அத்துவிதத்தினும் மேலாகிய பிராசாதகலைபற்றி வைதிகபாசுபத யோகத்திற் பேசப்படும் பராசத்தியாம் பரத்தைத் தம் பக்காக்குகின்றார், பொன்னை மறைத்தது என்னுந் திருச்செய்யுளைப் போலத் தம் பக்கத்துக்கு உள்ளபடி பொருள் படச்கிடக்கில் அவர்களுக்கதிற் றோஷமின்றாம். மரத்தை மறைத்தது என்னுஞ்செய்யுளிற்போந்த பரம் என்னும் பதத்தை அச்செய்யுளையருளிய திருமூலநாயனார் கருத்துக்கொப்பக் காலபரம் அதீதம் பாதரிசனம் விசுவக்கிராசம் என்னும் பராவஸ்தைப் பாற்படநின்ற பரைக்குப் பொருள்படுத்தாது, அதற்குக் கீழ்ப்பட்ட சாக்கிர சுழுத்தி சாக்கிர துரியம் என்னும் பராவஸ்தைப் பாற்படநின்ற ஆன்மாவுக்கு (பிரமத்துக்கு) இசைவுற வேதாந்தியார் பொருள்படுத்தியது எப்பிரமாணத்தினாலோ? பொருளை நன்கு விசாரியாது பதங்களைக்கண்டவுடன் மயங்கித் தம் பக்கத்துக்குப் பொருள் படுத்தத் துணிதல் இந்தவேதாந்தசங்கை நிவாரண வேதாந்தியாருக்கு எக்காலமும் சுபாவமாமென்க. "பொன்னை மறைத்தது" என்ற செய்யுளால் சீவனையும் (சீவப்பிரமத்தையும்,) "மரத்தை மறைத்தது" என்ற அடுத்த செய்யுளால் பரத்தையும் (பரையையும்) உணர்த்தி, பின்னர்ச் சிவத்தின் நிலை உணர்த்தி அதனோடு முத்திரையும் முப்பத்தாறு தத்துவங்களுக்குமேல் பஞ்சாக்ஷர நெறிகொண்டுணர்த்த வேண்டித்திருமூலநாயனார்,

ஆறு றகன்று நமவிட் டறிவாகி
வேறான தானே யகாரமாய் மிக்கோங்கி
யீறுர் பராயி னிருளற்ற தற்பரன்
பேறுர் சிவாய வடங்கும் பின்முத்தியே.

என்றருளினர். இந்தச் சீவபரசிவங்களுக்குச் சூதகீதை சொல்லியவாறு வேதாந்தியாருடைய ஞானேந்திரியமைந்து கன்மேந்திரியமைந்து சப்தாதியைந்து பூதாதியைந்து வாயுப்பத்து அந்தக்கரணநான்கு அவித்தையொன்று சீவனென்றுமாகச்சேர்ந்து முப்பத்தாறுக விரிக்கப்படும் தூலப்பிரகிருதி ஆன்மதத்துவ மிருபத்துநான்கின் பாற்படாது, அதனின் உயர்ந்த வித்தியாதத்துவமேழினு முயர்ந்த சிவதத்துவ மைந்தின் அதீதத்திலே ஐக்கியம் பேசப்படுவனவாமென்றும், இவைகளுக்குச் சாக்கிரசாக்கிரமுதல் சிவதரிசனமீறும் பராவஸ்தை திருமூலநாயனுரால் சிவாகமத்தினின்று வேறுபடாது உரைக்கப்பட்டதாமென்றும், இருபத்தைந்தாந் தத்துவமாகிய காரணப்பகுதியையும் (பிரகிருதியையும்) காரணஅசுத்தமாயையையும் (மாயையையும்,) காரணசுத்த மாயையையும் (மாமாயையையும்) ஆன்மாவாகிய புருஷன் யோகமார்க்கத்தில் கண்டு நீங்கிப் பஞ்சமலங்களையும் எய்து அறுக்குமாறு, எல்லாமாயும் அல்லவாயுமாய் உய்யச் செய்யும் உன்மணைப் பற்றிய சாக்கிர சாக்கிரமுதற் சிவதரிசனமீறாகிய பத்து அவஸ்தையாம் பராவஸ்தா நிராலம்பத்தினல் சாயுச்சிய மடைதல் சுத்தமாம் என்ற கருத்தினலே திருமூலநாயனர்,

ஐயைந்து மட்டுப் பகுதியு மாயையும்
பொய்கண்ட மாமாயை தானும் புருடன்கண்
டெய்யும் படியா யெவற்றுமா யன்றுகி
யுய்யும பராவத்தை யுள்ளுறல் சுத்தமே.

என்றும், உயிரும், (அருளாம்) பரமும், நேயமும் உபாதியெல்லாமொழிய ஒன்றுய் அதர்வசிகை முடிபுகொண்டு மருவும் என்ற கருத்தினல் பராவஸ்தை இறுதி இருபத்தேழாம் செய்யுளால்

நின்று னருளும் பரமுமுன் னேயமு
மொன்றுய் மருவு முருவு முபாதியுஞ்
சென்று னெனை விடுத்தாங்கிற் செல்லாமையு
நன்றான ஞானத்தி னதப் பிரணனே.

என்றருளினர். மேலே கூறியவாற்றல் தமதுதத்துவங்களுட் பேசப்படாது மேலாம் பாசுபத பிராசாத யோகமார்க்கத்துப் பராவஸ்தையிற் பரையையுற்றுப் பரமென்று கூறப்பட்ட பதச்செய்யுளில் "மரத்தைமறைத்தது" என்பதுதமது "பொன்னை மறைத்தது" என்பதுபோலிருக்கக் கண்டு இலக்கறியாது திருடப்பட்ட நமது திருமந்திரசெய்யுட் சொத்தை அத்திருமூலர் பிரமாணசாக்ஷியச் செய்யுள்கள் வாயிலாக நம் பக்கலுறப் பொருள்செய்து மீட்டுக்கொண்டேம்.

சென்னை வேதாந்தியார் தம்மதத்தரல்லராயுள்ள திருமூலர் முதலாயினேரால் அருளப்பட்டனவாய், சைவசித்தாந்த சாஸ்திரம் பொருள்கள் முழுமையும் அமையப் பெற்றுள்ளனவாயுள்ள நூல்களுள்ளே தம்பக்கத்துக்கு முடிவாய் பிரமாணஞ் சொல்லப்பட்டதென்று சிக்குண்டு யாதுக்காக அவதிப்படுகின்றுர்! தமக்குத் தெரியாத நூல்களுள் முன்பின் யோசியாது பொருள் படுத்துவதால் அடையும் பயன் என்னையோ! திருமந்திரத்துக்குப் பிறவிடங்களிலிருந்தும், தேவாரம், சிவஞானபோதம், கந்தரலங்காரம், கந்தரநுபூதி முதலியவைகளிலிருந்தும் வேதாந்தியார் தம்பக்கத்துக்குப் பொருள்படுத்தி உதகரிக்கும் உதாரணங்கள் அவர் விடுத்த விஷயத்துக்குப் பொருத்தமுறுவனவோ அன்ரே என்பதனை மேலேசொல்லியவாறு வைதிகசைவசித்தாந்தப் பொருள்கொண்டு நிறுத்து விஷயத்தின் உபக்கிரமோப சங்காரங்களினல் நிரூபணஞ் செய்துவாய்மை கடைப்பிடித்தல் நமது வைதிகசைவசித்தாந்த நெறியுணர்க்குக் கடனுமென்க.

சி. செந்திநுதையர்.

முற்றிற்று.

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீஜ்ஞானசம்பந்தகுரவேநமஃ

தாயுமான சுவாமிகளருளிச் செய்த பாடல் உரை.

சின்மயானந்த குரு.

(முன் தொடர்ச்சி.)

கருமருவு குகையனைய காயத்தி னடுவுட்
களிம்புதோய் செம்பனையயான்
காண்டக விருக்கநீ ஞானவனன் மூட்டியே
கனிவுபெற வுள்ளுருக்கிப்
பருவம தறிந்துநின் னருளான குளிகைகொடு
பரிசித்து வேதிசெய்து
பத்துமாற் றுத்தங்க மாக்கியே பணிகொண்ட
பட்சத்தை யென்சொல்லுவே
னருமைபெறு புகழ்பெற்ற வேதாந்த சித்தாந்த
மாதியா மந்தமீது
மத்துவித நிலையரா வென்னையாண் டுன்னடிமை
யானவர்க ளறிவினுடுந்
திருமருவு கல்லா லடிக்கீழும் வளர்கின்ற
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) மேன்மையான கீர்த்தியமைந்த வேதாந்தம் சித்தாந்தம் முதலாகிய முடிவுகளிடத்தினும், இரண்டற்ற நிலைமையுடையவர்களாய் அடியேனை யாட்கொண்டு தேவரீருக்

கடியரானவர்களுடைய அறிவினிடத்தும், ஞானச்செல்வம் வாய்ந்த கல்லாலவிருட்சத்தினடியிலும் வீற்றிருக்கின்ற சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்னும் க்ஷேத்திரம் பிரசித்தியாகும்படி எழுந்தருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானனந்த போதகரே! கருவிலமைந்த மூசையைப்போன்ற சரீரத்தின்மத்தியிலே களிம்பினால் மூடப்பட்ட செம்பைப்போன்ற அடியேன் காணுதற்குத் தகுதியாய் வசித்திருக்கையில், தேவரீர் ஞானக்கினியை வளர்த்துக் குழைவுண்டாகும்படி அம்மூசையினுள்ளாகவே உருகச்செய்து, பக்குவகால முணர்ந்து தேவரீருடைய திருவருளான மாத்திரையினால் அச்செம்பைப் பரிசித்து அதை வேறுபடுத்தி, பத்துமாற்றுடைய தங்கமாகச்செய்து அடிமைகொண்டருளிய தேவரீரன்பை அடியேன் என்னென்று கூறுவேன்.—எ-று.

சிவபெருமானை இரதவாதம் புரிவோராகக் கற்பித்தமைக் கேற்க, குகை, செம்பு, அக்கினி, குளிகை முதலியவற்றையும் முறையே கற்பித்தமைகாண்க. நாதாந்தம் போதாந்தம் கலாந்தம் முதலியவற்றைக் குறிப்பிப்பான், “வேதாந்த சித்தாந்த மாதியாமந்தம்.” என்றனர். (எ)

கூடுத லுடன்பிரித லற்றுநிர்த் தொந்தமாய்க்
குவிதலுடன் விரிதலற்றுக்
குணமற்று வரவினொடு போக்கற்று நிலையான
குறியற்று மலமுமற்று
நாடுதலு மற்றுமேல் கீழ்நடுப் பக்கமென
நண்ணுதலு மற்றுவிந்து
நாதமற் றைவகைப் பூதபேதமு மற்று
ஞாதுருவின் ஞானமற்று
வாடுதலு மற்றுமே லொன்றற் றிரண்டற்று
வாக்கற்று மனமுமற்று
மன்னுபரி பூரணச் சுகவாரிதன்னிலே
வாய்மடுத் துண்டவசமாய்த்
தேடுதலு மற்றவிட நிலையென்றை மௌனியே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) மோனாசிரியராயெழுந்தருளியவரே! சித்தாந்த முத்தித் தலைவரே! திரிசிரபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரம் மகிமையமையும்படி வீற்றிருக்கின்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானனந்த வாசிரியரே! ஒன்று படுதலும் நீங்குதலு மின்றிச் சேர்க்கையில்லாததாய், சுருங்குதலும் பெருகுதலுமின்றி, குணங்களுமின்றி, வருதலும் செல்லுதலுமின்றி, ஊர்ஜ்ஜிதமான ஓர் குறியுமின்றி, மும்மலங்களுமின்றி, அறிதலுமின்றி, உயர்வு தாழ்வு மத்தி மருங்கு என்னும் விகாரங்களெய்தலுமின்றி, விந்துதத்துவமும் நாத தத்துவமுமின்றி, ஐந்துவகையாகின்ற பூதபேதங்களுமின்றி, காண்போனிடத்துள்ள அறிவுமின்றி, வாட்டமடைதலுமின்றி, மேன்மை யமைந்த ஒன்றென்பதுமின்றி, இரண்டென்பதுமின்றி, வாக்குமின்றி, மனமுமின்றி, நிலைபேறுயுள்ள பரிபூரணத்தன்மை யமைந்த சுகக்கடலிலே வாய்வைத்துப் புசித்துப் பரவசமடைந்து, தேடுதலுமின்றியிருக்கும் இடம் எதுவோ? அதுவே உண்மையான நிலையென்றநுக்கிரகித்தருளினீர்.—எ-று.

சேர்தல் பிரிதலாதியாக முறையே கூறிவந்த விகாரங்களின்றித் தனித்த ததாகாரமே உண்மைநிலை யென்றுரைத்தபடி. (அ)

தாராத வருளெலாந் தந்தருள மௌனியாய்த்
தாயனைய கருணைகாட்டித்
தாளிணையென் முடிசூட்டி யறிவிற் சமாதியே
சாசுவத சம்ப்ரதாய
மோராமன் மந்திரமு முன்னுமன் முத்திநிலை
யொன்றோ டிரண்டெனுமை
லொளியெனவும் வெளியெனவு முருவெனவு நாதமா
மொலியெனவு முணர்வுருமற்
பாராது பார்ப்பதே யேதுசாதன மற்ற
பரமவநு பூதிவாய்க்கும்
பண்பென் றுணர்த்தியது பாராம லன்னிலை
பதிந்தநின் பழவடியர்தஞ்
சீராயிருக்க நினதருள் வேண்டு மையனே
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிண மூர்த்தியே
சின்மயாநந்தகுருவே.

(இ-ள்.) சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்னும் க்ஷேத்திரம் விளக்கமுறும்படி எழுந்தருளியிருக்கும் தக்ஷிணாமூர்த்தயே! ஞானனந்த வாசிரியரே! எமது கடவுளே! வேறொருவராலும் கொடுக்கவேலாத திருவருளனைத்தையும் பாலிக்கும்பொருட்டு, மோனாசிரியராய் வடிவுகொண்டு மாதாவைப்போன்ற கிருபையை வெளிப்படுத்தித் தேவரீர்திருவடிகளை அடியேன் சிரத்திற் றரித்தருளி, மந்திரவகைகளையுஞ் சிந்தியாமல், மோட்சநிலைமை ஒன்றுடனே இரண்டென்றுரையாமல், ஒளிமயமாயுள்ள தென்றும், வெளிமயமாயுள்ள தென்றும், உருவாயுள்ளதென்றும் நாத தத்துவமென்றுசொல்லத்தக்க சத்தரூபமாயுள்ளதென்றும் அறியாமல்,நோக்காமல் நோக்குகின்றதே காரணங்கருவியற்ற மேலான அநுபவம்,சித்தித்திற்குரிய தன்மையென்று அறிவித்தருளினீர், ஆனால்,வேறொன்றையும் நோக்காமல் அத்தன்மையான நிலைமையில அமைந்துள்ளவர்களாகிய தேவரீருடைய புராதன அடியார்களுடைய சிறப்புற்றவனாயிருப்பதற்குத தேவரீர் திருவருளைப் பாலிக்கவேண்டும்.—எ-று.

எனவே தேவரீர் அநுக்கிரகித்த நிலைமையில் அடியேன் இடைவிடாதிருந்த புராதன அடியார்களைப்போன்ற சிறப்படைதற்குத் தேவரீர் திருவருளித்தல்வேண்டு மென்றபடி. இதனானன்றோ மணிவாசகப்பிரானும், “அவனருளாலே யவன்றாள் வணங்கி.” எனத் திருவாய்மலர்ந்தனர். (கூ)

போதமா யாதிநடு வந்தமு மிலாததாய்ப்
புனிதமா யவிகாரமாய்ப்
போக்குவர வில்லாத வின்பமாய் நின்றநின்
பூரணம் புகலிடமதா
வாதரவு வையாம லறிவினை மறைப்பதுநி
னருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த்
தறிவித்து நிற்பதுநி னருளாகி லெளியனேற்
கறிவாவதே தறிவிலா
வேதம்வரு வகையேது வினையேது வினைதனக்
கீடான காயமேதென்
னிச்சா சுதந்தரஞ் சிறிதுமிலை யிகபர
மிரண்டினுண் மலைவுதீரத்
திதிலருள் கொண்டினி யுணர்த்தியெனை யாள்வையோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயா னந்தகுருவே.

(இ-ள்.) சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரமென்னும் க்ஷேத்திரம் விளக்கமுறுமாறு எழுந்தருளி யிருக்கின்ற தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானானந்த வாசிரியரே! ஞானமயமாகவும் ஆதிமத்தியாந்த ரகிதமாகவும் தூய்மையாகவும் விகாரமற்றதாகவும் செல்லுதல் மீளுதலற்ற இன்பமயமாகவுமுள்ள தேவரீருடைய பரிபூரணத்துவமே அடைக்கல மடையத்தக்க இடமாகக்கருதி, அதனிடத்திலே அன்புகொள்ளாவாறு அடியேனுடைய அறிவை மறைப்பதும் தேவரீர் திருவருளே, மீண்டும் அவ்வறியாமையைப்போக்கி அத்தகைய அறிவை விளக்குவிப்பதும் தேவரீர் திருவருளே யாகுமானால், அடியேனுக்கு அறிவென்பதேது? அறிவற்றதாகிய மூடம் வரும் வகை எவ்வாறு? அம்மூடத்தினால் விளையும் இருவினைகளேது? அவ்வினைகளுக்கொத்ததாக வருகின்ற சரீரமேது? அடியேனுடைய அவாவிற்குரிய உரிமை சற்றேனுமில்லையே! ஆதலால் இகத்தையும் பரத்தையுங்குறித்து அடியேன் மனதிலுள்ள மயக்கம் நிவாரணமாகும்படி குற்றமற்ற திருவருள் சுரந்துணர்த்தி, இனியேனும் அடியேனை ஆட்கொள்ளுவீரோ? எ-று.

யானெனதென்னும் செருக்ககன்று யாவும் சிவமயமாகக் காணுகையில் அறிவு முதலியவை தோன்றாதென்பதைக் குறிபார்த்தவாறறிக. அறிவை மறைப்பது திரோபவமும் அறிவை விளக்குவது அநுக்கிரகமுமாகலானும், இவ்விரண்டும் பஞ்சகிர்த்தியங்களுள் அடங்கலானும், பஞ்சகிர்த்தியகர்த்தா சிவபிரானொருவரேயாகலானும், "அறிவினை மறைப்பதுநி னருள்பின்னு மறிவின்மைதீர்த் தறிவித்து நிற்பதுநினருள்" என்றனர். (கo)

பத்திநெறி நிலைநின்று நவகண்ட பூமிப்பரப்பை
வலமாக வந்தும்
பரவையிடை மூழ்கிய நதிகளிடை மூழ்கியும்
பசிதாக மின்றியெழுநா
மத்தியிடை நின்றுமுதிர் சருகுபுனல் வாயுவினை
வன்பசி தனக்கடைத்து
மௌனத் திருந்துமுயர் மலைநுழைவு புக்கியு
மன்னுதச நாடிமுற்றுஞ்
சுத்திசெய் தும்மூல ப்ராணனோ டங்கியைச்
சோமவட்டத் தடைத்துஞ்
சொல்லரிய வமுதுண்டு மற்பவுடல் கற்பங்க
டோறுநிலை நிற்கவீறு
சித்திசெய் துஞ்ஞான மலதுட்டி கூடுமோ
சித்தாந்த முத்திமுதலே
சிரகிரி விளங்கவரு தக்ஷிணா மூர்த்தியே
சின்மயானந்த குருவே.

(இ-ள்.) சித்தாந்த முத்தித்தலைவரே! திரிசிரபுரம் என்னும் க்ஷேத்திரம் மேன்மையடையுமாறு எழுந்தருளிய தக்ஷிணாமூர்த்தியே! ஞானானந்த போதகரே! பத்திமார்க்கத்தில் நிலைபேறாகவிருந்தும், ஒன்பது கண்டங்களாகப் பிரித்திருக்கின்ற இவ்வுலகத்தைப் பிரதக்ஷணமாக வந்தும், சமுத்திரத்திற் கலக்கின்றனவாகிய ஜீவநதிகளிடத்தில் நீராடியும், பசியும் தாகமுமில்லாமல் அக்கினிநடுவிலிருந்தும், உலர்ந்துதிர்கின்ற சருகுகளையும் நீரையும் காற்றையும் கொடூரமாகிய பசிப்பிணிக்காக வயிற்றிற் சேர்த்தும், மோன நிலைமையிலிருந்தும், அதியுன்னதமாகிய மலையினிடத்துள்ள குகைகளிற் புகுந்திருந்தும், நிலைபெற்றிருக்கும் பத்துநாடிகள் முழுமையும் சுத்திபுரிந்தும், மூலாக்கினியையும் பிராணவாயுவையும் சந்திரமண்டலத்திற்சேர்த்தும், அவ்விடத்திலொழுகுகின்ற அமுததாரையைப்புசித்தும், அநித்தியத்தன்மை வாய்ந்த இச்சரீரம் கற்பாந்தங்களிலெல்லாம் அழியாது நிலைபேறாயிருக்கும்படி மேலான காயசித்திகளைச்செய்தும், மெய்யறிவில்லாதவர்கட்கு முத்தி கிட்டுமோ?—எ-று.

ஒன்பது கண்டங்களாவன:--சம்புத்தீவு, சாகத்தீவு, குசைத்தீவு, கிரவுஞ்சத்தீவு, சான்மலித்தீவு, சோமேதகத்தீவு, புட்கரத்தீவு. தசநாடிகளாவன:—சுழிமுனை, இடை, பிங்கலை, காந்தாரி, அத்தி, சிகுவை, அலம்புடை, புருடன், குரு, சங்கினி. கடலிற்கலக்கின்ற நதிகளே ஜீவநதிகளும், அவைகளே தெய்வீகமுள்ளவைகளுமாகலின், "பரவையிடை மூழ்கிய நதிகளிடை மூழ்கியும்" என்றார். அன்றியும், "பரவையிடை மூழ்கியும்" எனப்பாடமோதிச் சேதுமுதலிய இடங்களிற் சமுத்திரஸ்நானஞ்செய்தும் எனப்பொருளுரைப்பாருமுளர்.

சின்மயானந்தகுரு முற்றுப்பெற்றது.

ஆகத்திருவிருத்தம் ருரு.

உண்மை விளக்கம்

எனும்

சித்தாந்த தீபிகை.

1897௵ நவம்பர்௴ 21உ

உ

திருச்சிற்றம்பலம்.

ஸ்ரீ ஸத்குரவே நம:.

பழைமையும் புதுமையும்.

"மாறாக் கீழ்நாடு" என்றோர் வசனமுளது. கிழக்குத் தேயங்களு ளொன்றாகிய இந்து தேசம் ஒரு பொழுதும் மாறா நிலைமையுடைத்தென்பது நெடுங்காலமாய் நடைபெற்றுலாவி வரும் ஒரு பிழை, அல்லது பிராந்தியெனத் தகும். இந்தப் பிராந்தி எவ்வளவு சீக்கிரத்தில் ஒழியுமோ அவ்வளவு நமதுநாட்டிற்கும் நமது நாட்டார்க்கும் அதனை யாள்வோர்க்கும் நல்லது. நமது வரலாற்றை யறியாத அந்நியருக்கு நமது கிருக கிருத்யாதி ஆசாராநுஷ்டானங்களும், ஸம்பிரதாயக் கிரமங்களும், அவற்றின் பாவோத்தேசியங்களை புணர்த்தும் யுக்தி நியாய வாதங்களும் சற்றேனும் புலப்படாவாயினும், அவர்களுக்கும் நமக்கும் ஸம்பிரதாயம் நடையுடை பாவனை முதலியவைகளிலுள்ள வித்தியாச மாத்திரம் எளிதில் விளங்குகின்றது. கீழ்நாட்டாராகிய நாம் அந்நியர்களாகிய அவர்களுடையபகட்டு மிகுந்த நவநாகரிகத்தை யெளிதிற் கைக்கொள்ள மனமில்லா திருப்பதையும், சிற்சில சமயங்களில் அதனை எதிர்ப்பதையும் கண்டு, "கீழ்நாடுஒரு பொழுதும் மாறாது. பூர்வஸ்திதிக்கு ஹானியில்லை" என்னு மெண்ணம்அவர்களுக்கு ஜனிக்கின்றது. இவ்வபிப்பிராயமானது திடசித்தமுள்ள கீழ்த்தேசத்தாருக்கு அநுகுணமாயிருப்பதுமன்றி, ஆதிமுதல் அவர்க்குள்ள தப்புஎண்ணத்துடனேயே குடிகொண்டிருக்கச் செய்கின்றது. இந்த விஷயத்தில் ஐரோப்பியரும் இந்தியரும் ஒன்றுபோல் பிரமையடைந்திருக்கிறார்கள்; இந்தப் பிரமையோவெனின், நம்பூர்வ சரித்திரங்களைச்சரியாய் விசாரித்தறியாததனால் விளைவதாகும் இஃதென்று ஐரோப்பிய பண்டிதர்களும் அடிக்கடி எடுத்துரைத்திருக்கின்றனர். எதையும் தொன்றுதொட்டுள்ள வழக்கமெனக் கூறுதல் கீழ்த்தேசத்தவருக்கு இன்றியமையா வழக்கம். ஆயினும், வழக்கமெனப் புகலுமொருவனைத் தர்க்கித்து, அது முதன் முதலில் எப்பொழுது கைப்பிடிக்கப்பட்டது, அதன் நடை முதற்காலமெத்தனையெனக் கணக்கிடின், அவன் ஒன்று, அல்லது, இரண்டு தலைமுறைக்கதிகம் பின்னோடி நிரூபித்தல் முடியாததாகும். கேள்வி வார்த்தைகளே அவனது அத்தாக்ஷியாயேற்படும்! ஆதார மொன்றுங் காணாது அவனுந் தியங்கி நிற்பான். வெகு நவீனமாய் ஒரு வழக்கம் சமீபகாலத்திலேயே ஒரு குடும்பத்தில் மூத்தோரால் ஏற்படுத்தப்பட்டு, அதுஇப்பொழுது அக்குடும்பத்திலுள்ளவனுக்குத் தெரியாதிருக்கும் பட்சத்தில், அது நெடுநாளாய் வம்சபரம்பரையாகத் தங்கள் குடும்பத்தில் வழங்கிவருகிறபுராதன பத்ததியென்று அவன் சொல்லுவான். அவன் ராமர், தர்மபுத்திரர் முதலிய பண்டைக்காலத்துச் சங்கதிகளை யடிக்கடி யெடுத்தோதுவான். ஆனாலும், ராமாயணத்திலாவது, மகாபாரதத்திலாவது ஒரு மூலையேனும் ஓதியிருப்பானென்று நம்புவதற்கிடமில்லை. கேவலம் விருத்தமான ஆசாரங்களும் வைதிக கர்மங்களெனக் கொண்டாடப்படுகின்றன. அவ்வாறு வேதப்பிரமாணமுளதோ இல்லையோதெய்வத்திற்கே தெரியும்—நமக்குத் தெரியாது, விசாரித்தற்பாலது. ஒருவன் இன்று தன் விரிவிலா அறிவினால், ஏதோ ஒன்றை அவலம்பிக்கட்டும். அதையே வஸிஷ்டர் முதலிய மகாரிஷிகளால் இன்னாரின்னாருக்குணர்த்தப்பட்டதெனச் சொல்லுவான். ஒருவன் சுத்த பொய்க்கதை ஒன்று சொல்லட்டும். அதுவும் வியாஸ, ஸூத புராணிகர்களுடைய வாக்கினின்றும் பிறந்ததெனப் பிரமாணம் காட்டுகிறான்; குஜிலி புஸ்தகக்கடைக் காவியச்சோரன் முன்னது பின்னதாகத் தான் அங்கங்கிருந்து கொழித்தெடுத்தெழுதிய வைத்தியக் கைமுறைப் புத்தகத்தை அகஸ்தியர் நூலென்று பேரிட்டு ஏமாற்றச் சிறிதும் கூசுவதில்லை. பேதமை நிறைந்த ஜனங்கள் எளிதில் இவ் வபத்தங்களை முழுமூச்சாய் நம்புவார்களேயல்லாமல், ஐரோப்பிய நிபுணர்களது ஸர்வஸம்மதமான தேகாரோக்ய ஸாதக பாரிசுத்தியாதியாசாரங்கள் விஷயத்திலும், செவ்வெனச் சோதித்தறிந்த வைத்திய சிகிச்சையிலுமாத்திரம் அநுமானத்தைக் கைவிடார். ஒன்றின்மீது நம்பிக்கையும், மற்றொன்றின்மீது நம்பிக்கைக் குறைவும் ஏற்படுவதற்குக் காரணம் எளி

திற் புலப்படும். கீழ்த்தேசத்தான் மாறுபாட்டுக் குட்படானென்றல்ல. அவன் அப்படி யுட்படாதிருப்பானாகில் அது இயற்கையி னமைப்புக்கு விரோதமாகும். சிருஷ்டியி லடங்கிய வனைத்தும் இடைவிடாது மாறிக்கொண்டே யிருக்கின்றது. ஆனால், அவ்வேற்றுமையின் தாரதம்யம் வெகு நுட்பமானது. பூகோள இலக்கண மறிந்தவர்கள் சொல்வதை நம்புவோமாயின், அநேக மகாதீவுகளும் அதியுன்னத பர்வத சிகரங்களும் பூ ப்ரளயத்தால் இருந்திருந்தாற்போல வெளியானவை யல்லவென்றும், அமரிக்கையாயும் கண்ணுக்குக் கோசரமாகாமலும் நடந்துவருகிற அநவரத சுதாகத அசைவினாலேயே (கமனாகமனச் சக்தியினாலேயே) உண்டாயினவென்றும் கொள்ளவேண்டியது. நூற்றாண்டுகள் கணக்காய் இடைவிடாது இவ்வாறு கதாகதமாய் அசைந்துவந்தாலும், பூமியின் மேற்பரப்புமாத்திரமே சில அடிகள் வரை உயரக்கூடுமென்று ஏற்படுவதால், இந்த ஓயா மாறுபாடானது மிகவும் நிதானமாய் நடந்துவருகிறதென்று அறியலாகும். அப்போதைக்கப்போது பூகம்பங்களும், எரிமலைகளின் உற்பேதகத்தால் ஜுவாலாப் பிரவாஹங்களும் இவை முதலிய பிரளய சூசனைகளும் இயற்கையிலேயே அமைக்கப்பட்டிருக்கின்றன வென்பதுண்மையே. இம்மாதிரியாகவே மானிடச்சங்கம், அல்லது ராசிகளுக்கும் பிரளயாவஸ்தையும் அதற்குரிய மாறுபாடுகளுமுண்டு. ஆனால் அவற்றின் பயன் அநேகமாய்க் கோரமாகவும் விபரீதமாகவும் இருக்கும். பூகம்பங்களால் தேசங்கள் நாசமடைவதுபோலவே மனித ஸமூகமும் நாசமடையும். உண்மையை விசாரித்தால், பரதகண்டத்தில் ஜனஸமூகம் அடிக்கடி மாறுண்டிருக்கிறது. பரதகண்ட நிவாஸியாகிய ஆரியன் வெகு பிராசீன வம்சாவளியை யுடையவன். அதிவிஸ்தாரமாயுள்ள இந்தக் காலார்ணவத்தில் அவனுக்கு (ஆரியனுக்கு) எதிர்ப்படாத புயல்களாவது, அவனுக்கு இடறாத நீர்மட்டத்துக் குள்ளடங்கிய குன்றுகளாவது, அவன் தட்டுப்பட்டு அமிழாத மணற்கரைகளாவது உண்டோ? அப்படியிருந்தும் அவன் இத்தனை இடையூறுகளையும் மாறுபாடுகளையுங் கடந்து மூளிமுக்கறையாகிச் சேதமடையாமல் முழுமையாய் உள்ளது உள்ளபடி தப்பி வெளிவந்தது ஆச்சரியமன்றோ? ஆயினும் இவன்விஷயத்தில் ஒரு விசேஷமுண்டு. அவனுடைய நிலவாசியைப்போல் அவனும் ஆழமாய் உழுது பண்படுத்துவதற் கிடங்கொடுப்பதில்லை. இப்பொழுது இருப்பதைவிட ஆழமாய்ப் பூமியை உழுதல்கூடுமென்பது திண்ணம். ஆனால் இதற்கு அந்நியதேசத்துக் கலப்பை அவ்வளவாக ஏற்றதல்ல. அந்நியதேசத்துக் கலப்பையைக்கொண் டுழுதால், அது கற்களைகளையும் மணலையும் மேலே கிளப்பிவிடுகின்றது. அதனால் நிலமானது அநேக நாள்வரையில் பயன்படாமற் போகின்றது. அந்நிய தேசத்து நாகரிகமானது அவனுடைய துர்க்குணங்களுக்கு வலிமையூட்டி, நற்குணங்கள் ஆதரவின்றி யடங்கும்படி செய்துவிடுகிறதென்று பொதுவாய்ச் சொல்லலாம். மறுபடி இத்துர்க்குணங்களை மாற்றுவதற்கு ஒரு புருஷ ஆயிஸு பிடிக்கும். இப்பொழுதுள்ளபடி பார்த்தால், இந்திய வேளாளனானவன் அவனுக்குக் கிடைத்த கருவி கரணங்களைக்கொண்டு சக்தி வஞ்சனையில்லாமல் நிதானமாயும் நிலையாயும் பாடுபட்டு உத்தம பலன்களை விளைவித்திருக்கிறான். அந்தப்பலன்கள் நீடித்து நிலைத்திருக்கக்கூடியனவாயு மிருக்கின்றன. அதிசய பலன்களைக் காட்டவெண்ணி அவன் அவசரப்பட்டு நிலத்தின் செழிப்பை வற்றப்பண்ணுவதில்லை. பழைய ஜீவனோபாய பத்ததியில் அவனுக்கு இவ்வளவுதொல்லையும் ஸ்வயகாரிய திருஷ்டியும் கிடையாது. உண்மையுரைக்கின், மலையின் சிகரத்தைப்போ லுயர்ந்த வொரு நாகரிகத்தை அவன் மெள்ளமெள்ளக் கட்டிவிட்டான். அதில் எட்டா உச்சிகளும் ஏறவொட்டாக் குன்றுகளும் மிகுந்த வழுக்கலான செங்குத்துகளும் பலவுள. மிகவும் நிந்திக்கப்பட்ட இந்தக் கலியுகத்தில் மதவிஷயத்திலும் நீதியாசாரங்களிலும் பெருத்த மாறுபாடுகளுண்டாயிருக்கின்றன. தத்துவ விசாரணையிலும கலைஞானத்திலும் விசேஷப் பயிற்சியுண்டாயிருக்கிறது. இரண்டொரு திருஷ்டாந்தங்களை மாத்திரம் இங்கெடுத்து வரைவோம்:—

எது எப்படியிருந்தாலும், மது மாம்சங்களின் தீமைப்பயனைக் குறித்து ஹிந்துக்களுக்கு ஒரே எண்ணமாயிருக்கவேண்டியதல்லவா? சென்னையில் ஸர்ஜன் ஜெனரலாயிருந்த கனம்பொருந்திய டாக்டர் **உ. ர. கார்னிஷ்** என்னும் துரையானவர் 1884-ம் வருஷத்தில் சென்னைக் கலாசாலைகளிற் றேர்ந்த பண்டிதர்களுக்குப் பட்டமளிப்பதற்காகக் கூடிய சங்கத்தில், பூர்வகாலத்து ஆரிய தத்துவஞானிகளுக்குரிய முக்கிய லக்ஷணங்களான "அடக்கவாழ்க்கை," "ஒப்பில்கொள்கை" ஆகிய இவ்விரு உத்தமகுணங்களையும் அனுசரிக்கக்கடவீரென்று சபையாருக்குப் புத்திசொல்லினர். அன்றியும் "உங்களுடைய முன்

34

னோர்களின் வழக்கப்படி நீங்களும் 'அடக்கவாழ்க்கை'யை யவலம்பிப்பதால், இக்காலத்துகற்றறிந்தோரில் அதி வல்லபமுள்ள தத்துவஞானிகளின் அநுமதியும் ஆதரவும் உங்களுக்குண்டாகும். மயக்கும் மதுவும், வீரியமுற்ற மாம்சமும் ஆயுள், ஆரோச்யங்களுக்காவது, மனவலிமைக்கும் தேக திடத்திற்குமாவது அவசியமில்லையென்றும், அல்லாமலும், மதுபான வெறியானது வடதேசத்தார்க்கே கெடுதியை உண்டாக்குவதாயிருக்கிறதென அவர்கள் கூறுகின்றார்கள்'' என்றிவ்விதமாக அந்த கார்னிஷ் துரை வற்புறுத்தினர். முந்திய நாள்தான் "உத்தர அமெரிகா விவேசனி'' என்னும் பத்திரிகையில் மது மாம்சங்களைப் புசிப்பதில் மிதமாயிருக்கவேண்டுமென்று ஒருவர் எழுதி, நாகலோக (அமெரிகா) வாசிகளாகிய தமது ஸ்வஜனங்களுக்குப் புத்திமதி கூறினர். இவர்கள்விஷயமிப்படியிருக்க, மிகவும் சிலாகிக்கப்பெற்ற துவாபரயுகத்திலும், சுருதிகல்பமென்னப்பட்ட காலத்திலும் மேல் வருணத்தவர்களுமே மிதமிஞ்சி மது மாம்சங்களைப் புசிக்கவில்லையா? இன்ன மாம்ஸங்களை யிப்படிப் புசித்தல் வேண்டும், இன்ன மீனை யிவ்வாறுபயோகிக்கவேண்டுமென்று இப்பொழுது பிராஹ்மணர்களிலெவரும் விதிகளேற்படுத்தத் தலைப்படாராயினும், ஸ்மிருதி கர்த்தராகிய மனு இவைகளைப்பற்றி வேண்டியமட்டும் நிபந்தனைகள் செய்திருக்கின்றார். அல்லாமலும், பலி கொடுக்கும் ஏற்பாடு ஆதியிலிருந்த அநாகரிகத்தின் சின்னமெனக் கொள்ளவேண்டியதாயிருக்கிறது. காலக்கிரமத்தில் ஜனங்களின் மனது சீர்ப்படச் சீர்ப்பட, விவேகிகளும் படித்தறிந்தவர்களும் கண்டனைக் கேதுவான இந்த துராசாரங்களை மெள்ளத் தவிர்த்தனர். மேலும், வேதபாஹ்யரென்னும் குற்றம் சம்பவிக்குமெனப் பயந்து, தீதில்லாப் புதிய ஆசாரங்களை யேற்படுத்தி இந்த ஆசாரங்களுக்குப் பழைய பேர்களையே வழங்கிவந்தனர். பூர்வத்து யஜ்ஞசாலைகளுக்குப் பதிலாக அமைக்கப்பட்ட நவீன தேவாலயங்களில் "பலிபீடம்'' என்னும் நாமமாத்திரம் வழக்கத்திலிருக்கின்றதேயொழிய எவ்விதபலியுங் கிடையாது. மதுமாம்ஸங்களை விலக்குவதில் இப்பொழுது சைவமதம் வெகு கண்டிதமாயிருக்கின்றது. "சைவம்'' என்றால் மதுமாம்ஸவிலக்கு என்று பொருள்படலாயிற்று. மதுமாம்ஸங்களைத் தொடாத வைஷ்ணவன் கூட தான் "சைவம்'' என்று இந்த அர்த்தத்திற் சொல்லிக்கொள்கிறான். இப்பொழுது யஜ்ஞங்கள் அபூர்வமாய்ச் செய்யப்படினும், அவைகளை யாமோதித்து ஆதரிப்பவர்கள் அரிதாயிற்று. இந்தச் சந்தர்ப்பத்தில், மஹான் **அப்பைய தீக்ஷிதர்** காலத்து நடந்ததொரு சங்கதியைச் சொல்வோம். கலியுகத்தில் யஜ்ஞங்கள் விஷயமாய் உண்டாயிருக்கும் சீர்திருத்த ஏற்பாட்டைப்பற்றிப் பேசிக்கொண்டிருக்கையில், வைஷ்ணவபண்டிதரொருவர் இந்தக்கதையை எமக்கு எடுத்துச் சொன்னார். மஹான் தீக்ஷிதரவர்கள் ஒரு பெரிய யஜ்ஞஞ்செய்யத் தொடங்கினபொழுது, வழக்கப்படி வபாஹோமத்தினிமித்தம் கொண்டுவரப்பட்டிருந்த பசுக்கூட்டத்தை (ஆடுகளை)ப்பார்த்து மனமுருகி, ஜீவஹிம்ஸைசெய்ய மனதொப்பாமல், "வேதமே உன்னை நம்பினேன்'' என்று உரக்கப் புலம்பினாராம். இதனால், வேதவிதியில்லாவிடின் அம்மஹான் இப்படி ஜீவவதை செய்திராரென்று தெரியவருகிறது. முன்னாளிற் சில சாக்தேய, வைஷ்ணவ சமயத்தவர்கள் விசேஷமாய் மதுமாம்ஸாதி ஸேவனஞ் செய்துவந்தார்களென்றும், இப்பொழுதுங்கூட எங்கேயோ சில மூலை முடுக்குகளில் இது நடந்துவருகிறதினாலும், யோசனையில்லாத அறிவிலிகள் (இந்தியர்களும் அந்நியர்களும்) ஹிந்துமதத்தை யேசுகிறார்கள். ஆயினும், இவ்விரு சமயத்தவர்களிலும் தீர்க்காலோசனை மிகுந்தவர்கள் இந்த துரப்பியாசங்களை யொப்புவதேயில்லையென்பதையும், சனங்களின் பொது அபிப்பிராயமானது, மற்றெதையும்போல் வளர்ந்து தேர்ந்து, மேற்கண்ட துராசாரங்களை மறுக்குந் தன்மையதாய் ஏற்பட்ட காரணத்தினாலேயே இப்பொழுதும் மது மாம்ஸாதி ஸேவனஞ் செய்து வருவதாகச் சொல்லிய பிரஷ்டர்கள் இரகசியமாய் நடத்துகிறார்களென்பதையும் மறக்கலாகாது.

சுருதிகல்பத்தில், அக்னி, வருணன், வாயு, இந்திரன், விஷ்ணு (சூரியன்), மருத்துக்கள், மற்றும் அநேக தேவதைகளுக்கு ஜனங்கள் வணங்கிவந்ததாகத் தெரிகின்றது. இந்நாட்டு ஜனங்கள் வைதிக கர்மங்களை யனுஷ்டியாது கைவிட்டிருக்கிறார்களென்று ஒரு "ஜில்லா வரலாறு புத்தகம்'' எழுதியவரொருவர் குறைகூறுகிறார்; அக்னியாராதனைதான் நிஜமான வைதிகபூஜை யென்றும், தேவாலயங்களில் நடக்கும் பூஜை அவைதிகமென்றும், பிராஹ்மண வீடுகளிலெல்லாம் ஔபாஸனாக்னிஹோத்திரக்கிரமம் தப்பாது நடந்துவர வேண்டுமென்றும் எமது நண்பராகிய பிராஹ்மண வித்வானொருவர் சொல்வதுண்டு. ஆனால், ஸ்தூல பூதங்களையே தெய்வமாகக் கொண்டாடுவதைவிட, இக்காலத்துச்

சைவ வைஷ்ணவாதி சமயபத்தவர்கள், அக்னியிலும் சூரியனிலும் அந்தர்யாமியாயுள்ள மெய்த்தேவனைச் சிவனென்றும் (ருத்ரனென்றும) விஷ்ணுவென்றும் பாவித்துப் பூஜிப்பது மனோபரி பக்குவத்தேர்ச்சியை யுணர்த்துகின்ற தல்லவா? "என் முன்னிலையில் இராநின்ற அக்னியையும், வலிமைபொருந்திய வாயுவையும், அதிகாரப்புஷ்டியுள்ள இந்திரனையும் பிரார்த்திக்கிறேன். எனக்கு ஆரோக்யமும், ஐசுவரியமும், பிரஜை பசுவாதிகளும் அளிப்பாயாக" என்று பிரார்த்தித்துவந்ததற்குப் பதிலாக, இப்பொழுது "ஓ அன்பின் உருவே, ஐம்பூதத்தினு ணின்றிலங்கி அனைத்தையும விளங்கச்செய்தும் அவையெல்லாம் கடந்து நின்ற சிவனே" என்று துதித்தல் வழக்கமாயிருக்கிறது. இவை முதலிய விஷயங்களில் மாறுபாடும், நெடுநாளாய்வந்த நம்பிக்கைகளை விடுவிக்கும் பொருட்டான மனப்போராட்டமும், அவை முடிவில் அடைந்த வெற்றியும் உபநிஷதங்களிலெல்லாம் புராதனமான கேனோபநிஷத்தில் மிக விவரமாய் வரையப்பட்டிருக்கின்றது. அதி அற்புத அலங்கிருதையான மலையரையன் பாவை, மாதுமையாள், "அதுவே பிரம்மம். அந்த பிரம்மத்தினுடைய விஜயத்தினாலேயே நீங்கள் ஜயமடைகிறீர்கள்" என்று அன்புகூர்ந்து எடுத்துரைத்தனள். அதன்பிறகுதான் தேவர்களுக்கு பிரம்மமின்னதென்று விளங்கலாயிற்று. தேவர்களே இவ் வுண்மையை அருள் சக்தி ஸ்வரூபமாகிய உமாதேவியினிடமிருந்து தெரிந்துகொள்ளவேண்டுமானால், தேவர்கள்தான் ஸர்வசக்தியு முள்ளவர்களென்று நம்பியிருந்தவர்களுக் கெப்படி ஸாத்தியமாகும்? வீடுகள் தோறும் ஓர் அக்னிகுண்டத்தை வைத்து ஸ்தூலாக்னியைப் பூஜிப்பதைக்காட்டிலும், ஒரு தேவாலயத்தில் பிரணவக்குறியாக வொரு சின்னத்தை யேற்படுத்தி அதுவே 'தீயின்வெம்மைசெய்தோன்' என்று பூஜித்தல் மேம்பாடுடைத்தல்லவா? சமுத்திரத்தையும், நதியையும், குளத்தையும் தெய்வமென் றாராதிப்பதைவிட, ஓர் அறிகுறியை யேற்படுத்தி, காரணம் எளிதில் விளங்காவண்ணம அதைச்சுற்றிலும் தண்ணீர் நிரம்பவும், அவ்வறிகுறியை 'நீரிலின் சுவை நிகழ்ந்தோன்' என வாராதிப்பது புத்தி விசேஷத்தை யுணர்த்துமன்றோ? வைதிக பூஜாக்கிரமமானது திருந்தி, தேர்ந்து, தாந்திரிக, ஆகமாதி பூஜாவிதானமாகத் திரிந்தது. பழைய வேதமந்திரங்களையே பூஜைமுறையி லுபயோகித்து வந்தாலும், அவற்றின் அபிப்பிராயமும் பிரயோகபத்ததியும் பிற்காலத்திய வேதோபநிஷதங்களை யனுசரித்துமாறின. இப்படியாக, பழைய பத்ததிகள் மாறி, புதிய பூஜாவிதிகள் எப்பொழுது ஆசரணைக்கு வந்தனவென்பது விசாரித் தறியவேண்டிய விஷயம். இதைக் கண்டுபிடிக்க பண்டிதர்களிலெவரும் இதுகாறும் முயன்றாரில்லை. இவ்வாறு வரவர புத்தியதிகரித்து, மென்மேலும் சீர்திருத்த யோசனைகள் தோன்றி யிந்த மாறுபாடு விளைந்திருக்கிறதென்று அறியாத மூடர்தான் இக்காலத்திய விக்கிரகாராதனையையிகழ் கிறார்கள். இருக் (Rig) வேதத்திற் சொல்லிய பழைமுறைகளை நாம் இப்பொழுது கைக்கொள்வதால் நமக்கு எந்தவிஷயத்திலும் லாபமில்லை. கூடுமாயின் ஏற்பட்டு வெகு நாளான காரணத்தினாலும், அவிங்வகத்தினாலும் மத்தியில் ஸம்பவித்திருக்கிற தோஷங்களையும் அதன்மேற் கவிந்திருக்கிற மலினத்தையும் நிவர்த்திக்கலாமேயன்றி, பின்சென்று பழைய வேதோக்த ஆராதனைக் கிரமத்தை நாடுதல் ஆபாஸத்திற் கிடமாகும். இப்பொழுது நிலைபெற்றுள்ள சமயங்களில், முக்கியமாய் சைவம், வைஷ்ணவம் என்ற இரண்டு மதங்களிலும் (மற்றவைகள் இவ்விரண்டினு ளொக்கியம்) உத்தமோத்தமமான தெய்வ பக்தியும், மதாசார வியவகாரக் கொள்கைகளும், தத்வசாஸ்திர இரகசியங்களும் அடங்கியிருக்கின்றன; பரோக்ஷானுபவ சித்தாந்தங்களும், அபரோக்ஷானுபூதிக்குரிய விஷய வழிபாடுகளு மடங்கியிருக்கின்றன. அந்நியமதப் பாதிரிமார்களிற் சிலரும், சில பாஷண்ட மதஸ்தர்களும் ஒரு தெய்வம் உயர்ந்தது, மற்றொன்று தாழ்ந்ததென்று அர்த்தவாதஞ் செய்யக்கூடிய சில கதைகளை உபயோகமில்லாத குப்பைக் கூடையிலிருந்து எடுப்பதுபோல் எடுத்துக் கலகமிடினும், இக்கதைகள் க்ஷுத்ர புன்மையர்களின் அசுத்தாந்தஃகரண பரிணாமப் பிரதிபல விசேஷங்களேயன்றி, அந்தந்த மதாவலனம்பகர்களாகிய பக்தஜன ஹ்ருதயங்களிற் புகாவென்பது புத்திசாலிகளுக்கு விளம்பாமலே விளங்கும். வைஷ்ணவ புராணங்கள் கட்டுக்கதைகளென்றும் குச்சிதங்களென்றும் சைவன் திரஸ்கரிக்கிறான்; வைஷ்ணவன் தன் கொள்கைக்கு விரோதமானவைகளைத் தாமஸபுராணங்களென ஒதுக்குகிறான். கருதரிய கருத்தாய் விளங்கும் பரமவஸ்துவென்று தாங்கள் கொண்ட பாவத்திற் கியையாதவற்றையெல்லாம் இவ்விதமாக இருதிறத்தாரும் மறக்க வழிதேடினார்கள், மறந்தும்விட்டார்கள். இப்பொழுது சைவர்கள் "என் அன்பே" எனவும், வைஷ்ணவர்கள் "பரமதயாளா" எனவும்

கடவுளைக் கொண்டாடுகிறார்கள். இம்மாதிரியாகத் தமிழர்கள் கைக்கொண்டு நிலைநாட்டிய அபிப்பிராய பேதங்களுக்கும் அபிவிருத்திக்கும் இன்னமொரு திருஷ்டாந்தம் கொடுப்போம். மாறுபாடுகள் சாதாரணமா யுண்டாகக்கூடியதென்று காட்டும்பொருட்டு, பின் வரையப்பட்டுள்ளவைபோன்ற சூத்திரங்கள் தமிழ்ப்பாஷையி லேற்பட்டிருக்கின்றன:—

"பழையன கழிதலும் புதியன புகுதலும்
வழுவல கால வகையினானே."

"தொன்மைய வாமெனு மெவையும் நன்றாகா
இன்று தோன்றிய நூலெனு மெவையும் தீதாகா."*

ஜனசார சம்பந்தமான திருஷ்டாந்த மொன்றை யெடுத்துக் காட்டுவோம். விதவா விவாஹத்தைப் பற்றிப்பேசுவோமாக. கிரந்தாராய்ச்சிசெய்து ஸ்வதந்திராபிப்பிராய முள்ளவர்களும் பண்டிதர்களும் இந்த வழக்கம் (ஸ்திரீ புனர் விவாகம்) முன் காலத்தில் ஹிந்து தேசத்தில் தெரியாததல்லவென்று தாராளமாய் ஒப்புக்கொள்வார்கள். கீழ் ஜாதிகளில் இது இன்னும் வழங்கி வருகின்றது. ஆனால் கெட்டுப்போன இந்தக் கலிகாலத்தில் இந்த வழக்கம கூடாதென்று சொல்லுகிறார்கள். இப்படி நிபந்தனை யேற்படுத்தினவர்கள் யார் என்று நாம் கேட்க வேண்டியிருக்கிறது. பிரம்மசாரியாசிரமம் கிருகஸ்தாசிரமத்தைவிட மேலானதென்றும், அது கலிகாலத்தில் அபரிமித ஜனபிவிருத்தியைத் தடுப்பதற்கான வோருபாயமென்றும், கூடுமாயின் கைம்பெண்ணானவள் தான் முதலில் விவாஹஞ் செய்துகொண்ட கணவனை விசுவசித்துப் பதிவிரதையாய்க் காலங்கழித்தல் உத்தமமென்றும், இவ்வகை யபிப்பிராயமானது வரவர மேற்கொண்டு, அநுபவ முதிர்ந்த புத்திசாலிகளின் மனதில் தோற்றிய தென்றே சொல்ல வேண்டியிருக்கிறதல்லவா? நேசித்தனுகிய ஸ்திரீ புருஷர்கள் மரண பரியந்தம் ஒருவருக்கொருவர் அன்பு மாறாது கற்புற்று, ஆதியில் தாங்கள் செய்த பிரமாணத்திற் கிணங்க அருந்ததியைப் போல் உறுதியாய்ச் சத்தியம் புரளாமல் வர்த்திக்க வேண்டு மென்னும் விவாக லக்ஷணமாகிய இந்த மேதக்க கொள்கையானது மேற்கண்ட அபிப்பிராயத்தால் வெளியாகின்றது. ஐரோப்பியர்களின் கற்பு நிலைமையும் கிறிஸ்து மதச் சித்தர்களிலொருவராகிய பால் எனபவர் சொல்லிய வாக்கியங்களை யாதாரமாகக் கொண்டு நிற்கின்றது. அவர் சொல்லியதாவது: "கன்னிமாருக்கும் கைம்பெண்களுக்கும் நான் உரைப்பது யாதெனில் 'நான் பொறுத்துக் கொண்டிருப்பது போல் அவர்களும் அடங்கியிருந்தால் அவர்களுக்கு நன்மையுண்டு. ஆனால் அவர்களுக்குத் தாங்கமுடியாவிட்டால் அவர்கள் விவாகம்செய்து கொள்ளட்டும்; ஏனென்றால், காமத்தால் தஹிக்கப்படுவதைவிட மணம்புரிந்து கொள்ள லுத்தமம்.'"

"இந்திய ஸங்க ஸம்ஸ்காரிணி" என்னும் இங்கிலீஷ் வாரப் பத்திரிகையானது கருணை மிகுந்த மகா கனம் பொருந்திய சக்கிரவர்த்தினி சீமாட்டியவர்கள் தமக்கு நேர்ந்த வைதவ்யத்தைப் பெருமையுடன் வஹித்து வருவதற்காகப் புகழ்ந்துகூறிச் சில நாள் கூட ஆகவில்லை. தற்காலத்து ஐரோப்பியர்களுக்கும் இம்மாதிரியான அபிப்பிராய மிருக்குமானால், அநாதியாய் நாகரிகச் சிறப்பிற்றேர்ந்த இந்துக்களுக்குள் இவ்வபிப்பிராயம் முதலியன நன்றாய் நாட்டங் கொண்டு, சிஷ்டாசாரமென வம்ச பரம்பரையாய்க் கொண்டாடப்பட்டு வருவதும், உயர் ஜாதியாராகிய மேன்மக்கள் ஸ்திரீகளுக்குப் புனர் விவாகங் கூடாதெனத் தவிர்த்தலும் ஆச்சரியமோ? ஆனால், இதேமாதிரியாக பல துராசாரங்களும் பண்டை நாள் தொடங்கி இக்காலத்தில் வந்திருப்பது நமது துரதிருஷ்டமே. "காமத்தால் தகிக்கப் படுவதைவிட மணம் புரிந்து கொள்ளல் உத்தமம்" என்று 'பால்' எனனும் சித்தர் சொல்லிய வார்த்தையிலடங்கிய எச்சரிக்கையைக் கருத்தில் வைக்காததினால் மதிமோசமாயிற்று. அன்றியும், இக்கொடிய வழக்கமானது ஆரியமதக்கொள்கைகளிலொன்றாகிய கர்ம ஸித்தாந்தத்தால் ஜனங்களுக் களிக்கப்பட்ட ஸ்வதந்திரத்திற்கு ஒவ்வாததாயிருக்கின்றது. ஒருவருடைய சக்தியும் யோக்யதையும் அவருக்கேயமையுமே யன்றி மற்றொருவருக்கும் வராது. ஆனது

* காளிதாஸ மகா கவி விரசிதமான மாளவிகாக்னிமித்ரம் என்னும் நாடகத்தின் பிரஸ்தாவனையில் பாரி பார்சுவிகனென்பவன் இந்த நவீன நாடகத்தைப் பிரதர்சிப்பதிலும் பழைய நாடக மொன்றை யெடுத்தாவது நல்லதென்று சொன்னதற்கு ஸூத்திரதாரன் ஸமாதானம்சொல்லியசுலோகம் இதே தாத்பரிய முடையதாயிருக்கிறது. அந்தச் சுலோகத்தின் முதலிரண்டு பாதங்களின் நேரான மொழி பெயர்ப்பென்று இந்தத் தமிழ் வாக்கியத்தைச் சொல்லலாகும் போலிருக்கிறது:—

పురాణ మిత్యేవ నసాధు సర్వం
నచాపి కావ్యం నవమిత్య వద్యం
సన్తః పరీక్ష్యా న్యతర ద్భజన్తే
మూఢః పర ప్రత్యయ నేయబుద్ధిః

பற்றி, "இல்லாததைக் கொண்டுவா, கல்லாததைப்பாடு" என்பதுபோல் தனது சக்திக்கு மிஞ்சின காரியத்தைச் செய்யென்று எவரையும் பலவந்தப்படுத்துவது தகாது. அப்படிப்பட்ட காரியங்களை யவர்கள்செய்யாவிடின் அது அவர்மீது குற்றமாகாது. இது எல்லாரும் ஒப்புக் கொள்ளக்கூடிய விஷயமே. செய்பிழையாயினும் செய்யாப்பிழையாயினும் அதனால் கெடுதல் விளைவதானால்தான் குற்றமெனத் தகும். கைம்பெண் ஒருத்தியை அவள் தாங்கமுடியாததை வஹிக்கும்படி கட்டாயப்படுத்தினால் அது அவளுக்கும் அவளிருக்கும் ஊராருக்கும் தொலையாத் தீங்காய் முடியுமேயென்று நினைப்போமாகில், இம்மாதிரியான அஸந்தர்ப்ப வியவகாரம் நடக்குமென்று "அஹிம்ஸா: பரமோதர்ம:" வென முறையிடும் சாஸ்திரங்கள் எதிர்பார்க்கவில்லை. உயிர்க்ககிதஞ் செய்தலே பாபம், உயிர்க்கிதஞ்செய்தலே புண்யமெனக் கொள்ளப்பட்டிருக்கிறது. பலவந்தமாய் வைதவ்யாசாரத்தை யனுஷ்டிக்கும்படி செய்தலினால் அநேக இடங்களில் பெருந் துன்பத்திற்குக் காரணமாயிருக்கிறதென்று தெரிகிறது. ஆனால் இத்துன்பமானது நமது ஸ்திரீகளுக்குள்ள அமரிக்கை, பொறுமை, தெய்வபக்தி யென்னும் நற்குண விசேஷத்தால் மேற்கிளம்பாது அடங்கி யாறி யிருக்கின்றது. சிலர் வைதவ்யம் கூடாதென்றும், அது அநியாயமென்றும் விபரீதமாய் உரத்து ஓலமிடுவதினாலும், இப்பொழுது நம்மவர் கற்றுவரும் கல்வியின் தன்மையினாலும் மேற்கூறிய பொறுமைக்குணமும் ஈசுவராதீனபுத்தியும் நிலையாது தெறிபட்டோடும்படியான காலம் வரப்போகுதேயென்று மனம் குன்றுகிறோம். தற்காலத்தில் வழங்கிவருகிற ஐரோப்பிய படிப்பினுக்கும் திருப்தி, பொறுமை யென்னும் ஊருக்கும் வெகுதூரம். ரேநால்ட்ஸ் முதலானோர் இங்கிலீஷில் எழுதியிருக்கிற சிருங்கார லாவண்ய மிகுந்து, காமக்குரோதாதிகளை மென்மேலுந்தூண்டி மனதுக்கும் தேகத்துக்கும் இன்னா விளைவிப்பதற்கிடமாயுள்ள "புதுமைகள்" என வழங்கும் கட்டுக்கதைகளை நமது சிறுமிகள் வாசிக்கத் தலைப்படுவாரேல், அவர்களின் கதியும் நமது நாட்டின் கதியும் என்னவாகுமோ நாம் நினைக்க மனம் தடுமாறுகின்றது. பல்வந்த வைதவ்யானுஷ்டானத்தால் இப்பொழுது நீதிக்குறைவுக்கு ஆஸ்பதமிருப்பதோடுகூட, மேற்சொல்லிய துஷ்டசாதனங்களும் சகவாஸமும் சேர்ந்தால் அநீதிக்காடு அடர்ந்து வளர்ந்து ஓங்குமென மொழிவதற்குச் சந்தேகமில்லை. பெற்றோர்களின் கட்டுதிட்டங்களுக் கிணங்காது ஹத்துமீறி, குடித்தனத்தை விட்டுக் குதித்தோடி, கலியாணச் சந்தையில் விலைகூறி விற்பனைக்குத் தயாராயிருக்கும் பஜாரி*ப்பெண்கள் இப்பொழுதுகூடச் சிலர் இருப்பதாய்க் காண்கிறோம். புருஷனோவெனின் ஸ்வயகாரியத்தில் மிகுந்த அக்கரையும் திருஷ்டியுமுள்ளவன்; அந்நியனை விட்டு ஆழம்பார்ப்பானேயன்றி தான் தண்ணீரிலிறங்கத் துணியான்; படிப்பது சூதசங்கிதையாயினும் அவன் இடிப்பது சிவன் கோவிலே; போதிப்பது பரோபகாரமும், சீலமும், தவமுமாயினும் அவன் தன்னுபகாரமும், சொன்னலமும், அவமும் தவிர பிறிதொன்றறியான். எது மறியா இளமாதை அவளிருக்கும் வழியினின்றும் (ஒருவேளை அதுவே அவளுக்குச் சௌக்கியமானதாயிருந்தாலு மிருக்கலாம்) தன் துர்போதனையினால் அவன் தப்பிவிப்பானேயொழிய, தான்மாத்திரம் ஒருக்காலும் அப்படிப்பட்ட நஷ்டத்திற் குட்படான். இருக்கிற சங்கதிகளைப் பார்த்தால், கொஞ்சம் முன்யோசனையையும் புத்தியையுங் கூட்டுமிடத்து, கிராக்கி யில்லாதிருக்கையில் விற்பனைச் சரக்குப் பிடிப்பதற்கொப்பான இந்த விஷயத்தில் நாம் எச்சரிக்கையுடன் நடக்கவேண்டியது. ஸ்திரீகளுக்குப் புருஷன் கல்வி கற்பிப்பதற்குமுன்னர், தான் கற்கவேண்டியது வெகுவாயிருக்கின்றது. வீட்டிலுள்ள ஸ்திரீகள் மாத்திரம் தடையாயில்லாவிட்டால், நவீனச் சீர்திருத்த ஏற்பாடுகளை அநுசரிக்கலாகுமென்று புருஷன் சொல்வது கொஞ்சமேனும் ஏற்றுக்கொள்ளத் தகுந்ததாயில்லை. அப்படிச் சொல்பவனுடைய மனைவியாவது தாயாராவது அவனுக்குள்ள மற்ற துர்குணங்களைப்போக்க இதுவரையிலும் நாடினவர்களல்ல.

மாறுபாடும், ஸ்வதந்திர வாஞ்சையும் ஆரிய தர்மானுஸாரிகளின் மூளைக் கெட்டாததுமல்ல, ஒட்டாததுமல்ல வென்றும், ஆரிய தர்மமானது மாறுதலே முக்கிய லட்சணமா யமைக்கப்பெற்று, அப்போதைக்கப்போது ஸந்தர்ப்பானுசாரமாய்த் திரிந்தும், திருந்தியும் வருகிறதென்றும்† மேலே வரையப்பட்டுள்ள நியாயத்தால் விளக்குவிக்க நாடி நிற்கின்றனம்.

---

* பஜாரி=பஜார், அல்லது, கடைத்தெருவுக்கு வந்தவள்.

† நிர்ணயிக்கப்பட்டிருக்கிற நியாய விசாரணா ஸ்தலங்களாகிய கச்சேரிகளில்லாவிடின், 'ஹிந்துலா' என்னும் நமது லௌகிக நியாய சட்டமானது எவ்வளவு மாறுபாடடைந்திருக்குமோ அறியேம். கச்சேரிகளில் நியாயாதிபதிகளின் சித்தானு ஸாரமாயாகுந் தீர்மானங்களினின்றும் காத்துக் கொள்ளும் பொருட்டு நம்மவர்கள் எத்தனை பரியாயங்களும் உபாயங்களுந் தேடுகிறார்கள்? சட்ட நிர்மாணாதிகாரிகள் காலத்துடனொத்து அதற்கியைய நடப்பதில்லை. ஒருக்கால் அவர்களப்படிச் செய்வது சரியாயிருந்தாலும் இருக்கலாம்.

கம்பநாடரும் அவர் கவிப்புலமையும்.

தோற்றுவாய்.—கம்பநாடார் சரிதத்தை உள்ளபடி கோத்தெழுதுவதற்கான ஆதரவுகள் ஒன்று மிலது. பண்டைத் தமிழ்ப்பாவலர் சரிதங்களைக் கோத்தெழுதலாவதான சாதனங்கள் எவைதான் உள்ளன? "பழங்காலைத் தூர்க்காதே,புதுக்காலை வெட்டாதே" என்றேலிடுகின்ற நாட்டிலே ஜீவிய சரிதம் என்பதொன்றுண்டோ. பலபேர்களுடைய வரலாறுகளும் ஒரேஅச்சிலே வார்த்தெடுத்தாற்போல ஒருபடித்தாகத்தானே இருக்கும். எவரிடத்தேனும் சிலகுணங்குறிச் செயல்கள் சிறந்து தோன்றினால், அவைகள் கன்ன பரம்பரையிலே பாரித்துத் தூரித்துப் போகின்றன, மாற்சரியத்தால் உலக்கை தேய்ந்து உறிப்பிடி ஆவதும் உண்டு. (Mackenze) மெக்கன்சி என்னும் தண்டத்தலைவர் இரண்டு லக்ஷ ரூபா வரையில் செலவிட்டுச் சேகரித்த எட்டுப்பிரதிகளும் பாவலர் நாவலர்களை மூடியிருக்கும் அந்தகாரத்தைப் போக்கின பாடில்லை. துரைத்தனப் பணத்தை வாரியிறைத்துப் புராதன சிலாசானை ஆராய்ச்சி செய்கின்ற விற்பன்னர்களும் தமிழ்ப்புலவர்களுடைய ஜீவகாலக் கிரமத்தை இதுகாறும் வரையறை செய்தது மில்லை. ஆயினும் நிகழும் சகாப்தத்தின் ஆதியில் வதிந்த மாணுக்கர்கள் இருந்த நிலைமையில் இப்பொழுது நாமிருக்க வில்லை. அச்சியந்திரம் ஊன்றி வேர் கொண்டு விட்டது. இருந்த இடனுந் தெரியாமல் பெட்டி பேழைகளில் உக்கி மக்கிக்கிடந்த பழம்பனுவல்கள் ஒவ்வொன்றாய் அச்சியந்திரத்தின் மீது ஏறி வருகின்றன. சிலாசாசனங்கள் முதலான சாதனங்களில் சிற்சில அச்சிற் கிடைக்கின்றன. புராதனப் புலவர்களில் சிலர் 'நாங்கள் இன்னின்ன காலத்தவர்' என இப்பொழுது கண்ணெதிர்ப் படுகின்றார்கள். நம்முடைய மைந்தரும் அவர் மைந்தரும் அப்புலவர்களை இன்னும் நன்குணரக் கூடும். புலவர் சரிதங்களையும் அவர்கள் இயற்றிய நூல்களையும் பல முகத்தான் ஆராய்வது இன்னும் நமக்குக் கைவந்திலாத நவமான காரியமாகவே இராநின்றது. நூல்களின் குற்ற நற்றங்களை ஆராய்வதற்கான கட்டளைக் கருவிகள் நமக்கு இன்னுஞ் சால்கில. புராதன கவிகளை இக்காலத்துக் கட்டளைக் கருவிகளான் அளந்து பார்ப்பதும் தக்க தொன்றன்று. ஆகவே இந்த வியாசத்தில் கம்பநாடரது ஜீவசரிதத்தை விரிவாக ஆராயப் புகுவதும் அவருடைய நூல்களின் தாரதரங்களைப் பலப்படத் தேடித் துருவிப் பார்ப்பதும் ஆன நோக்கம் இல்லை. ஏனைக் கவிராயர்களில் இவர் எம்மாத்திரம், ஏனைக் காவியங்களில் இவருடைய இராமாயணம் எம்மாத்திரம், என்பன துணிவதே இந்த வியாசத்தின் ஒருதலையான நோக்கம். இவருடைய புலமை யினையும் இவ்வருடைய குணங்குறிகளையும் இராமாயணத்தால் அறியக் கூடுமாயின் அவற்றை ஆராய்வதும் இந்த வியாசத்தின் ஒருபுடை நோக்கமாம்.

காவியகதியின் பூருவோத்தரம்.—தமிழிலக்கியத்தின் இறந்தகால சரிதத்தை ஆராயப் புகுவோமாயின் ஆசிரியர் அகத்தியனுர் காலத்துக்கு அப்பால் அடியெடுத்துவைக்க இயலாது. அக்காலம் தலைச்சங்கமிருந்து தமிழாராய்ச்சி செய்த காலமாகும். அக்காலத்தில் இயற்றமிழ், இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழ் என்னும் மூன்று தமிழும் வழக்காறுடையனவாக இருந்தன. அம்மூவகைத் தமிழையும்வகைப்படுத்தி அகத்தியனுர் அகத்தியர் எனத் தமது பெயரால் ஓர் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார். அவர் மாணுக்கர் பன்னிருவரில் முதன்மை பெற்றவரான தொல்காப்பிய முனிவர் அகத்தியத்தின் இயற்றமிழ்க் கூறுபாட்டினை ஆதரவாகக்கொண்டு தம்பெயரால் தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணத்தை அருளிச் செய்தார். அகத்திய முதலாக ஏனை இலக்கணங்களெல்லாம் இறந்தனவாக இன்றுகாறும் ஒழுத்தளவும் சிதைவுறுது எஞ்சிநிற்பது இத்தொல்காப்பியம் என்னும் இலக்கணம் ஒன்றுமே யாம். நன்னூல் சின்னூல் முதலியவற்றைப் பெற்றெடுத்த இவ்விலக்கணம் எழுத்தையும் சொல்லையும் ஆராய்வதுடனே பொருளிலக்கணத்தை நிரம்பவும் ஆராய்கின்றது. இப்பொருளிலக்கணம் ஒன்றுமே தலைச்சங்கத்திற்கும் முற்பட்ட காலத்துக் கவிகள் கூறின பொருளைத் திறந்து காட்ட வல்லதான திறவுகோலாய் இராநின்றது, அப்பொருளாவது அகப்பொருளென்றும் புறப்பொருளென்றும் இரண்டு பாகுபாடுடையது. அவற்றுள், அகமாவது—"ஒத்த அன்பினராகிய தலைவனும் தலைவியும் தம்முட் கூடுகின்ற காலத்துப் பிறந்து அக்கூட்டம் நிகழ்ந்த பின்னர் அவ்விருவராலும் ஒருவருக் கொருவர் தத்தமக்குப் புலனாக இவ்வாறிருந்ததெனக் கூறப்படாததாய் எப்பொழுதும் உள்ளத் துணர்வினல் மாத்திரமே அநுபவிக்கப்படும் இன்பமாம்". [ஆகுபெயரி லக்ஷணத்தால் இன்பம்பற்றி அகத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தை அகம் என்பர். அகம் - உள்] புறமாவது—"மேற்கூறிய ஒத்த அன்புடையார் தாமேயன்றி எல்லாரா

லும் அநுபவித்து உணரப்படுவதாய் இஃது இவ்வாறிருந்ததெனப் பிறர்க்கு எடுத்துக் கூறப் படுவதாய் அறமும் பொருளும் என்னும் இயல்பினை உடையதாய்ப் புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கமாம். [ஆகு பெயரிலக்ஷணத்தால் அறமும் பொருளும் பற்றிப்புறத்தே நிகழும் ஒழுக்கத்தைப் புறம் என்ப. புறம்-வெளி] ஆகவே அக்காலத்துத் தமிழ்ப்புலவர்கள் அறம் பொருள் இன்பம் என்னும் மூன்றையும் பாட்டிலமைத்துப் பாடினர் என்பது போதரும். இடைச் சங்கத்து நூல்களிலும் கடைச்சங்கத்து நூல்களிலும் எஞ்சி நின்றனவற்றை ஆராய்ந்து பார்க்குமிடத்தும் இது துணியப் படுகின்றது. தமிழ்நாட்டின் கருப்பொருள் உரிப்பொருள்களை அமைத்து அறம் பொருளின்பங்களை விளக்கி அரசர்கள் வள்ளல்கள் முதலானோர் புகழினையும் சரிதங்களையும் விரித்துப் பாடிய நூல்கள் சொற்றொடர் நிலைச்செய்யுள் என வரையறுக்கப் பட்டிருக்கின்றன. காவியம் என்னும் பெயராவது காவிய லக்ஷணமாவது தொல்காப்பியத்திற் கூறப்பட்டதில்லை. வடமொழியில் தானும் காவியம் என்பது தொல்லைநாளில், கவியொருவன் பாடினது யாது அதுவே காவியம் எனப்பொது வகையால் வழங்கினதல்லது யாதொரு வகைப் பட்ட நூலைச் சுட்டி வந்ததில்லை. வான்மீகிமுனிவர் அருளிச்செய்த இராமாயணம் சிறப்பு வகையால் **காவியம்** என வழங்கப்பெற்றது. அதுமுதலாக அத்துறைபபட்ட நூல்கள் வடமொழியில் காவியம் என வழங்கலாயின.

கடைச்சங்கத்தார் காலத்திலே வடமொழிவல்ல ஆரியரும் தென்மொழி வல்ல தமிழரும் நெருங்கிப் பழகுவாராயினர், வடமொழி வல்லவர் தங்கள் கோட்பாடுகளையும் கருத்துக்களையும் தமிழர்களிடத்தில் எடுத்துப் பேசுவர். தமிழரும் வடமொழியை ஓதுவர். ஜைனரும் புத்தரும் இவ்விரண்டு மொழிகளிலும் கைவந்தவர்கள், இதனால் வடமொழிப்போக்குகளும் கருத்துகளும் தமிழ் நூல்களில் விரவுவன ஆயின. தமிழ்க்கவிஞர்கள் வடமொழி நூல்களின போக்கைப் பின்பற்றிக் கவிபாடுவா ராயினர். இங்ஙனஞ் செய்ய லுற்றவர்களில் மிகச் சித்திபெற்றவர் திருத்தக்க தேவர் என்பவர், இவர் செய்த நூல் சீவக சிந்தாமணி. அவர்தாம் இயற்றிய நூலில் ஜைன மத சித்தாந்தங்களை அங்கங்கே ஏற்றுவதனையே ஒருதலைக் கருத்தாகக் கொண்டராயினும், வடமொழிக் காவியப் போக்கினைத் தமிழில் கொணர்ந்து கூட்டும் ஒருசார் கருத்தினையும் நிறைவுறுத்தினர். சிலப்பதிகார முதலிய தமிழ்ப்போக்கே போக்கான நூல்களுடனே ஒப்பிட்டுப் பார்த்தால் இந்த வேறுபாடு நன்கு புலப்படும். ஜைனர்கள் இயற்றிய ஐஞ்சிறு காப்பியங்களும் இவ்வடமொழிப் போக்கினையே பின்பற்றினவாம்.

திருத்தொண்டர் புராண முடையாரும் கந்தபுராணமுடையாரும் வடமொழிப் போக்கினையே கையாண்டவர்கள. கந்த புராணத்தை மொழி பெயர்த்த கச்சியப்ப சிவாசாரியருக்கு இப்பால் சிலகாலங்கழித்துத் திருவவதரித்த கம்பநாடர், வடமொழிப் பயிற்சி ஒருசிறிதும் இலரெனினும், வடமொழிப் போக்கைப் பின்பற்றிய தமிழ்க்காவியங்களை ஓதி அவற்றின் கட்டுக்கோப்பின் மர்மங்களை நன்குணர்ந்தவராகி, தமக்கு எடுத்துக் காட்டாக இருந்த காவியங்களினுஞ் சிறந்த காவியம் பாடுவாராயினர். இது முதலாக ஏனைப் பிற்காலத்துக் கவிராயர்களுக்குக் கம்பராமாயணமே மேல் வரிச்சட்டமாகி விட்டது. சிந்தாமணி முதலாக இற்றை நாள் காவியங்கள் இறுதியாக உள்ள எல்லாவற்றிற்கும் கம்பராமாயணம் சிரோரத்தினமாக விளங்குவதாயிற்று. இந்தச் சிறப்பினை உட்கொண்டு அக்காலத்தவர் கம்பநாடரைக் **கவிச்சக்ரவர்த்தி** எனக்கொண்டாடினார்கள்.

> அம்பிலே சிலையைநாட்டி அமரர்க்கன் றமுதமீய்ந்த
> தம்பிரா னென்னத்தானும் தமிழிலே தாலைநாட்டிக்
> கம்பநா டுடையவள்ளல் **கவிச்சக்ர வர்த்தி**பார்மேல்
> நம்புபா மாலையாலே நாருக்கின் றமுத மீய்ந்தான்.

என்றும் புகழ்ந்தார்கள்.

எடுத்துக்கொண்ட விஷயம்.—கவிச்சக்ரவர்த்தி யாகின்ற இவர் யார்? இவர் எக்காலத்தவர்? அவர் காலத்து ஏனைப் புலவர்கள் எவர்? இவர்கு ஓதலான நூல்கள் எவை? அவற்றில் எவற்றால் இவர் புலமை உருப்பெற்றது. இக்கவிராயரையும் இவருடைய புலமையினையும் சிறப்பெய்துவித்த இராமாயணத்தின் முக்கியாமிசங்கள் என்ன? இவர் அருளிசசெய்த ஏனை நூல்கள் என்ன? இவரைக்குறித்து இவர் இயற்றிய நூல்களான் ஏதேனும் அறியலாகுமோ? முன்னே தோற்றுவாய் செய்தபடி இந்த வியாசத்தில் விடுக்கப்புகுந்த விஷயங்கள் இவ்வினக்களே யாகும. கைக்கெட்டலான சாதனங்களின் சார்பைக் கொண்டு, ஒருதலைச் சார்பாக ஒன்றுங் கூறாமல், நடுவு நிலைமையாகவே இயன்ற மட்டில் இவ்வினக்கள் இங்கு விடுக்கப்படும். "எப்பொருள் எத்தன்மைத்தாயினும் அப்பொருள் மெய்ப்பொருள் காண்பதறிவு."

ஆசிரியர்பெயர்.—தமிழாசிரியர்களில் எவருடைய பெயர்தான் உள்ளபடி வழங்குகின்றது? புராதன கவீச்சுரர்களுடைய பெயர்களெல்லாம் ஒட்டுப்பெயர்களாகவே இருக்கின்றன: அவரவர் பிறந்து வளர்ந்த நாட்டினடியாகப் பிறந்த இடப்பெயராதல் ஒன்று, குணங்குறி செயற்கை விசேடத்தால் உண்டான காரண விடுகுறிப் பெயராதல் ஒன்று இவ்வாசிரியர் கதியும் இதுவாயிற்று. இவர் கம்பர் என்றும், கம்பநாடர் என்றும், கம்பநாட்டாழ்வார் என்றும் வழங்கப் பெறுவர். கம்பர் என்பது ஏகாம்பரமுடையாரது பெயரின் மரூஉ வென்பர் சிலர். காளிவரம்பெற்றுக் கவிபாடு முன்னே அறிவிலாச் சிறியராய்க் கம்பம்போல் இருந்தவராதலின் இவரை ஏனைச்சிறுர்கள் கம்பன் (தடியன்) கம்பன் என்றழைத்து வந்த காரணத்தால் கம்பர் எனப் படுவாராயினர் என்பர் வேறுசிலர். இவர்க்கு இளமையில் கல்வி பயிற்றுவித்த கணக்காயரது கம்பங் கொல்லையைக் காத்துவந்த காரணத்தால் கம்பர் எனப் பட்டார் என்பாருமுளர். காளிங்கராயன் குதிரையைச் சாவவும் வாழவும் பாடியதைக் கேட்டு அரசன் இவரை வருவித்த வளவிலே இவரும் கம்பங்கொல்லையைக் காத்த கம்பத்துடனே சென்ருராக இவரைக்கண்ட அரசன் இக்கம்பனே அது செய்தவன் எனக் கேட்டதனுல் உண்டான பெயர் என்று முரைப்பர். தஞ்சாவூரின் சமீபத்தில் இன்றும உளதாய கம்பநாடு இவருடைய ஜன்மதேச மாகையால் இவர் கம்பர் கம்பநாடர் என்றழைக்கப் படுவாராயினர் என்பதே உண்மை. இவர் இராமபக்தியில் ஆழ்ந்து ஈடுபட்டிருப்பதைக் கண்டு வியந்த ஸ்ரீரங்கத்து வித்துவாமிசர்கள் இவரைக் கம்ப நாட்டாழ்வார் எனப் புகழ்ந்தார்கள். இவரைப் புகழ்ந்து பாடிய தனியன்களில் "கம்பநாடுடைய வள்ளல்" என்றும் "கம்பநாடாழ்வான்கவி" என்றும் வருவன இதற்கு இயைந்த சான்ருகும். கம்பநாட்டில் இவர் திருவழுந்தூரில் பிறந்தவராதலின் "மன்றே புகழுந் திருவழுந்தூர் வள்ளல்" எனச் சடகோபரந்தாதியிலும் "சீரணி சோழநாட்டுத் திருவழுந்தூரில் வாழ்வோன்" இராமாயணத் தனியன் ஒன்றிலும் வருகின்றனவும் மேற்கூறினவற்றைப் பின்னும் வற்புறுத்தும்.

வமிசமரபு.—இவர் ஒரு அரசனுடைய புதல்வர் என்றும் ஒச்சன் வீட்டில் வளர்ந்தவர் என்றும் சிலர் கூறுகின்றனர். திருவழுந்தூர்ப் பிடாரி கோயிற் பூசைசெய்யும் ஒச்சனுடைய பிள்ளையே எனக் கூறுவர் சிலர். இவர் தன்மகன் அம்பிகாபதியை அரசன்கொன்ற காரணம்பற்றிப் பழிவாங்கத் தருணம் பார்த்திருந்தவர், வேட்டை யாடும்போது ஒருயானையால் துரத்திவரப்பட்ட அரசகுமாரனைக் "காட்டானை விட்டாலும் கவியானை விடாது" என்று ஈட்டியால் குத்திக் கொன்றனர் என்பதொரு கதையைக் கொண்டு, இவர் க்ஷத்திரிய ரல்லாராயின் அங்ஙனஞ் செய்யத் துணியார் என யூகித்து, இவரை இராஜ வமிசத்தில் பிறந்தவர் என்பர். இவர் உள்ளபடி க்ஷத்திரியராயின், தமிழ்நாட்டு மூவேந்தரும் ஒரொருகால் இவரிடத்து உள்ளப்பற்றுடையரா யிருந்ததனுல், இவராயினும், இவர் புதல்வராயினும், புதல்வர்ப் புதல்வராயினும் யாதொரு நாட்டையாவது ஊரையாவது கொடுக்கப் பெற்று, அரசியல் நடத்தியிருக்கலாம், எல்லாரும் பாவலரும் நாவலரு மாகத் தானே காலங் கழித்தனர். ஆகவே "மகனறிவு தந்தையறிவு" என்ற பிராமணத்தைக் கொண்டு பார்க்குமிடத்தும் இவர் க்ஷத்திரியரல்லர் என்பதே துணியப் படுகின்றது. வெண்ணெய் நல்லூர் சடையபப முதலியார் முதலாயினுரும் மூவேந்தரும் கம்பருடனே சமபந்தி போஜனம் செய்ததாகவும், கம்பருடைய மாணுக்கரான ஏகம்பவாண முதலியார் வீட்டிலே சிலநாளிருந்து விருந்துண்டதாகவும் கூறப் படுதலால் கம்பரை ஒச்சஜாதியைச் சேர்ந்தவர் என்பதும் பொருந்தாது. "உழுங்குலத்திற் பிறந்தாரோ உலகுய்யப் பிறந்தாரே" என வேளாளரைப் புகழ்ந்துபாடிய ஏரெழுபதைக் கூலிக்குப்பாடி யிருக்கலாம்; அல்லது "அழுவதுங் கொண்டு புலம்பாமனஞ் சுண்டது மறைத்தே, ரெழுவதுங் கொண்டு புகழ்க்கம்ப நாட னெழுப்பரா" என்ற தொண்டைமண்டல சதகச்செய்யுளின்படி ஏரெழுபதை வெண்குன்றத்தூர்த் தவளகிரி முதலியார் பொருட்டாகப் பாடியிருக்கலாம், என்று கொண்டு, கம்பரை வேளாளரல்லர் எனக் கூறவுங் கூடும். இவர் தமது அன்னதாதாவான சடையப்பரை இராமாயணத்தில் பலவிடத்தும் புகழ்ந்தாரேனும், தாமும் வேளாளரல்லரேல், திருவபிஷேகப் படலத்தில் "வெண்ணெயூர்ச் சடையன் றங்கள் மரபினேர் கொடுக்க வாங்கி வசிட்டனே புனைந்தான் மௌலி" எனப்பாடப் பொறுப்பரோ.

இளமையும் கல்விப்பயிற்சியும்.—காளிங்க ராயன் குதிரையால் இவர் காளிவரம்பெற்ற கதையைப் பலரும் கேட்டிருப்பார்கள். ஒரு பிரமராக்ஷசனுடைய உபதேசத்தால் கம்பர் கவிபாடுந் தெய்வப்புலமை பெற்றனரெனத் தஞ்சாவூர் ஸ்ரீவேலாயுத முதலி

யார் பதித்த ஏரொழுபது முகவுரையில் உரைத்திருக்கின்றது. இத்தன்மைத்தான கதைகளால் பெறப்படும் உண்மையாவது, அவர் இளமையிலே தானே கவிபாடுந் திறமுடையவர் என்பதேயாகும். இளமையில் சடையப்ப முதலியார் வீட்டில் வந்தபடியால் அம்முதலியாருடைய மைந்தரோடு இவரும் ஒரு கணக்காயரிடத்தில் சிறிது கல்விப்பயிற்சி செய்யப்பெற்றனர் என்பதில் ஐயமின்று. இவர் வரகவி என்று கூறுவார் கூறுக. இவர் பலநூல்களையும் படித்தவர் என்பதற்கு இவருடைய இராமாயணமே சான்று பகரும். மற்றைப்படி இவர் இளமைப் பருவத்துச் செயல்கள் யாதொன்றும் கன்னபரம்பரையாகத் தானும் வழங்குவதின்று. மூந்நூறு வருஷங்களுக்கு முன்னிருந்த மகாகவியான ஷேக்ஸ்பியரைக் குறித்து இங்கிலீஷ் சரித ஆசிரியர்கள் என்ன விசேஷங் கண்டு பிடித்து விட்டார்கள்? ஷேக்ஸ்பியர் பிறந்த தேதியே இன்னும் சந்தேகாஸ்பதமாகத்தானே இருக்கிறது. ஆதிகவியாகிய சாஸர் இறந்த வருஷம் இன்னும் துணிந்தபடி இல்லையே. ஆகவே கம்பர் இளமையைக் குறித்து நாம் ஒன்றும் உணராமலிருப்பது அதிசயமாகுமா? கன்ன பரம்பரையும் கட்டுக்கதையுமே வழக்காறுன இந்த நாட்டில் கம்பருடைய காலவரையறை யாயினும் பரும்படியாக வேனும் தெரிவதான சில ஏதுக்கள் உளவாயிருப்பது எவ்வளவு சிரேஷ்டம்.

கம்பர்காலம்.—இராமாயணத் தனியன் ஒன்று.

எண்ணிய சகாத்தமெண் ணூற்றேழின் மேற்சடையன்வாழ்வு
நண்ணிய வெண்ணெய்நல்லூர் தன்னிலே கம்பநாடன்
பண்ணிய விராமகாதை பங்குனி யத்தநாளில்
கண்ணிய பாங்கர்முன்னே கவியரங் கேற்றினனே.

எனப் பாடியிருப்பது கொண்டு கம்பர்காலம் கிறிஸ்தாப்தம் 885-அதாவது 1,000 வருஷத்துக்கு முற்பட்டதென்று சொல்லலாம். ஆனால், "எண்ணிய சகாத்த மூந்நூற் றேழின்மேற் சடையன் வாழ்வு" என்றும் பிரதிபேத மிருத்தலால் இது ஒருதலையாத் துணிதல் கூடாததாக இராநின்றது. இராமாயணத்தில் உத்தரகாண்டம் ஒட்டக்கூத்தர் பாடினது என்பது உலகப்பிரசித்தம். புகழேந்தி ஒட்டக் கூத்தர் காலத்தவர் என்பதற்கு,

நூலார் கலைவல்ல செம்பியன் கேட்ப
  நொடித்து மிக்க
கோலா கலனொட்டக் கூத்தனை யன்று
  தற் கோலியென்று
மேலார் கவிசொல்லி நெய்த்தானத்தே சென்று
  வென்று சொண்ட
மாலார்க ளந்தைப் புகழேந்தியுந்
  தொண்டை மண்டலமே.

என்றுற்போன்ற சான்றுகள் உள்ளன.

பாடும் புலவர் புகழொட்டக் கூத்தன பதாம்புயத்தைச் சூடுங்குலோத்துங்கச்சோழனென்றேயெனைச்சொல்லுவரோ.

என்ற தனிப்பாடலால் குலோத்துங்கச் சோழன் ஒட்டக்கூத்தருடைய மாணுக்கன் என்பது தெரியப்படும்.

T. செல்வகேசவறய முதலியார், M. A.

(இன்னும் வரும்)

உ

சிவமயம்.

திருவானைக்காவுலா.

மிக்க விழாவரு வீதி வளநாடன்
செக்கர்வான் திங்களணி சேகரத்தான்—நக்கதிரு

* ஆதிரையான் மூலமறை யத்தத்தா னம்மகத்தான்
ஓதமெறி, நாகைக் கா, ரோணத்தான்—சோதியான்

† கிச்சதனி லாடியான் கேதகையொன் றுவணியான்
அச்சமனை யன்னுபுரட் டாதியான்—பிச்சை

அடர்ந்திட்ட மாமுனிவ ராச்சிரமந் தோறும்
படர்ந்திட்ட மையற் பசியான்—கொடுங்கூற்

றெடுக்கைக்கு வந்துபிறந் தேங்காத் திகையான்
கடுக்கைத் தொடைமார் கழியான்—பொடிச்சுதையான்

வன்னி வளர்க்குஞ்சோ மாசியான் வஞ்சகமே
பன்னுமவர் நெஞ்சத்தற் பங்குனியான்—முந்நீரிற்

றீவணத்த குஞ்சித் திரையான் சிறுவனையாள்
காவணத்தி லேனேர்மை காசியான்—மூவரைவிட்

டப்புரத்தார் யார்க்கு மளித்தவுயி ரானியான்
மைப்புரத்தான் றங்கை வலத்தினுன்—செப்பரிய

அம்பர வம்பரத்தா னம்பொற் சிலைச்சிலையான்
பைம்பணியி ணும்பைம் பணியினுன்—செம்பொறியின்

கோவான கோவான்மேற் கொள்ளு மவயவத்தான்
மாவா ரணத்தான்மா வாரணத்தான்—சாவாசக்

---

* இதுமுதல் ஆதிரை, மூலம், அஸ்தம், மகம், ஓணம், சுவாதி என நாண்மீனின் பெயரமைதி காண்க.

† கிச்சு - நெருப்பு. இது தொடங்கி ஆடி முதல் ஆனி வரையும் மாதப்பெயர் முறையே தொனிப்பது காண்க.

கங்கையினுன் கங்கையினுன் காசியிலான் காசியிலான்
பைங்கடல்சூழ் பாரிடத்தான் பாரிடத்தான்—செங்கமல

அத்த னகத்திருக்கா ளத்தியான் கங்குறைத்த
அத்த னகத்திருக்கா ளத்தியான்—எத்திசையும்

வாவிச் சுவேத வனத்தினுன் றேடரிய
வாவிச் சுவேத வனத்தினுன்—சேவைக்

கரிய கமலா * லயத்தான மீவோன்
அரிய கமலா லயத்தான—வருக

நவிலுமா ணிக்க † நகத்தான் வாரி
நவிலுமா ணிக்க நகத்தான்—பவளமணிப்

பண்ணதி ரேகாம் பரத்தினு னந்தமறைப்
பண்ணதி ரேகாம் பரத்தினு—னண்ணும்

நவமணியப் பஞ்ச நதியானென் றேத்து
நவமணியப் பஞ்ச நதியா—னெவவையுமவந்

திக்காமன் சோதிச் சிராமலையா னீன்றசெவ்வந்
திக்காமன் சோதிச் சிராமலையான்—மைக்கோல

வாமத்சா னீலி வனத்தினு னலகியமெய்
வாமத்தா னீலி வனத்தினு—னுமத்தா

னுனு கவியடைவெண் ணுவலா னேவலா
னுனு கவியடைவெண் ணுவலான்—கோல

மருத வனத்தன் மழவை வயித்யன்
அருண கிரிக்க ணமலன்—மருகல்

பறியல் கொறுக்கை பழன மிவற்று
ளுறையு நிருத்த னொருத்தன்—மறைகொள்

அடவி யகத்து ளவியும் விளக்கை
முடுகு மெலிக்கு முடியுங்—குடையும்

அவனி யனைத்து மரசு மளித்த
சிவனிசை நக்கு செவியன்—அவனடியில்

மெய்க்கணிட்ட வர்ச்சனைக்கு மெத்தமெச்சி விட்டுவுக்
சக்கரத்தை யுற்றளித்த தத்துவத்தன்—மிக்கதத்வ [கொர்

‡ மெட்டிரட்டி முப்பதிற்றி ரட்டிபத்தி ரட்டிதப்பு
சிட்டொட்டு நித்தசித்த சிற்குணத்தன்—வட்டயிட்ட

செஞ்சடையன் சிங்கவுரஞ் சிந்துகொடுஞ் சிம்புளினன்
பஞ்சமுகன் சங்கணியும் பைங்குழையன்—செஞ்சரணங்

குஞ்சிதவங் கங்கொளமென் கொம்புவிரும் புந்திறநின்
றஞ்சனடங் தந்துவிளங் கம்பலவன்—நெஞ்சிலுறை

நாதன் பிறந்துழலு நாயேனை யாட்கொள்ளும்
பாதன் பரமன் பரஞ்சோதி—ஆதவன்சூழ்

* லயத்தானுய் வேதற்கு - எனவும் பாடாந்தரம்.

† நகத்தான்வலாரி - எனவும் பாடாந்தரம்.

‡ எட்டிரட்டி=௧௬; முப்பதிற்றிரட்டி=௬௦; பத்திரட்டி=௨௦; தொண்ணூற்றாறு தத்துவங்களையு நியதிகளைந்த சிட்டொன்க.

ஆசைகொண்ட சம்புவின்கீ ழாறெண் சதுரியுகம்
பூசைகொண்ட சம்புவிறற் பூதேசன்—தேசு

முலவு மிடபக் கொடியேற்றி வீதி
யுலவுதிரு நாளி லொருநாட்—டலவலய

மூடுமிரு டீர முறைசெய்வான் மூரித்தே
ரோடு பரிதி யுதயமெழ—வாடகக்காற்

செச்சைப் பவளச் செழுந்தரள மாணிக்க
வச்சப்ர வாளசித்ர மண்டபத்துப்—பச்சை

மயிலை வடிவுடைய மங்கையை யின்சொற்
குயிலை யணைந்து முலாவுந்—துயிலை

மணத்தகடம் பன்கொடியு மாயோன்கைச் சங்கு
முணர்த்த வுணர்ந்தமளி யோவித் தணப்பிலாக்

கன்னி முகங்கருகக் கங்கை யுடல்வெளுப்பப்
*பொன்னி தனையழைத்துப் புல்லியபின் †முன்னிகழ்ந்த

போதக மின்மையாற் போதகத்தா லவ்வூரில்
வேதியர் பூசிக்க வேகொண்டு சீதப்

பனிமண் டலமதியத் தம்போற் பதிக்குந்
தனிமண் டலத்துத் தவிசி—னினிதிருந்து

வேதமு மூவர் விளம்பிய வித்தார
நாதமுங் கேட்டு நடங்கண்டு—சோதிப்

புகையழலிற் றந்த புலிப்பட் டிருப்பத்
தகைய கலைமருங்கிற் சாத்திப்—பகுவாய்

அரவ மணிக்கச் சதன்மே லசைத்துச்
சரண பரிபுரமுஞ் சாத்திக்—கரதலத்துக்

‡காகோ தரகங் கணங்கவினக் காண்டகுதோள்
மாகோ மளவலய மாட்சிதர—நாகேசன்

$ அன்றளித்த பேரார மாகத் தழகெறிப்ப
மின்றளிர்த்த பொற்றோடு வீறுபெறத்—துன்றிய

நக்ஷத்ர மாலை நவசந்த்ர மாலையுடன்
அக்ஷத் திருமாலை யாங்கிலங்க—வட்சத்

தலத்துத் திருமேனித் தாழ்வடங்க டாழ
மலர்க்கொத் திதழித்தார் வாய்ப்ப—மலர்க்குவளைத்

தாமங் கமழச் சடைநீ ரருவினிரை
யாமென்று முந்நூலு மாங்கிலங்கச்—சோமக்

* பொன்னி=காவிரிநீர், பார்வதியார்க்கும், கங்காதேவிக்கும் இயற்கையாயுள்ள கருமை வெண்மைகளை, பொன்னியை யழைத்துப் புல்லினமையா லுண்டாகிய கோப நாணங்களாகக் கற்பித்திருக்கு மமைதிகாண்க.

† முன்பூசித்த புட்பவந்தனுகிய யானை.

‡ சர்ப்ப கங்களம்.

$ இவ்வாரத்தினது வரலாற்றை - 'அன்றரகன் மங்கைக்களித்த மணியாரம்' என்று தொடங்கிக் கீழ்க்கூறியவாற்றாற் காண்க.

கிரணபி ஷேகங் கிளரக் கரமான்
தருண ம்ருகமதன்மேற் றுவப் * பரிணமச்

செக்கர் விசும்பிற் செறிந்தசிறு காரென்னத்
தக்க கருஞ்சட்டை சாத்தியெனத்—தொக்க

தருணியர் செங்கட் சகோரம் படுப்பான்
உருவிலியை யொட்டிருத்தி யொப்பப்-பெருவரையின்

மங்கை முயக்கத்து மாமுலைமேற் கத்தூரிப்
பங்க மடங்கப் படிந்ததெனத்—தங்கருணை

யன்ப ருளத்திருளை வாங்கியன்பு செய்யாத
வன்ப ருளத்திலிட வைத்ததெனத்—தன்கண்கள்

மூன்றிகூக்கு மாறுக மூடிருளைக் கேடகற்றித்
தான்றரித்து வைத்த தகைமையெனத்—தோன்றச்

சிவந்ததிரு மார்பிற் றிருச்சாந்து சேர்த்துக்
கவின்றநல் வாசங் கமழப்—பவங்கொள்

தணிமா லயனுர் தலைமாலை போற்கிண்
கிணிமாலை தம்மிற் கெழுமப்—பணியின்

நிழல்பூத்த வேணியார் நெற்றிக்க ணின்று
தழல்பூத்த நீறு தயங்க—வெழில்பூத்த

செல்விக் கமலத் திருமுகஞ் சோதிதரக்
கைவைத்த வீரமழுக் காட்சிதர—எவ்வழகும்

உண்ணடு மன்ப ருளத்துத் தியானம்போற்
கண்ணடி காட்டுவதுங் கண்டருளி—வெண்ணவல்

மாமுனியுந் தானும் வருவதெனத் தண்டரளத்
தாம மணிக்கவிகை தானிழற்றச்—சேமத்

திருவாடு தண்டிற் சிறந்தேறித் தேவர்
மருவா டகவாயில் வந்து—சுரலோக

வானென்னப் பூலோக மங்கை தவப்பேறு
தானென்ன மேருவெனத் தாருவென—ஞானக்

கடற்கான சொங்கென்னக் காட்டுகதி யென்னத்
தடக்கா சினிதப்பே றென்ன—விடைக்கோடிநின்

றுநேவ ரத்ந வலங்கார வாடகத்தே
ரூடு கவுரி யுடனேறி—நீடுதிருக்

கொற்றக் குடைசதுக்கங் கோலநிலாப் பந்தர்பல
துற்றக் கிரணவொளி சூழ்ந்தமைய—முற்றுகன

மந்திர வட்டத்து மயாந்தன வந்தனபோற்
சந்திர வட்டங்க டாந்தழைப்பச் சிந்துரமேற்

பிச்ச மனேகம் பெருங்கடல் சூழ்
வைச்ச தரங்க வகைமான—மெச்சியவ

ராசுபுடை வீசுசாந் தாற்றியினல் வட்டமிட
மாசறு முத்தி னடைப்பைவரப்—பாசமும்

* இதுமுதல் திருமார்பிற்றிருச் சார்ந்து சேர்த்து என்பதுவரையும் ஒருதொடர்.

அங்குசமுங் கொடுங்கொண் டைந்துகரத் தண்ணலார்
வெங்க ணடலாகு மீதேறச்—செங்கண்மால்

கந்தன் விரிஞ்சன் * சகவாக னத்தேற
இந்திரன் சாத்த னிபத்தேறப்—† புங்கவங்கன்

தோறு முருத்திரர்க ளேறத் தொகையன்னத்
தேற வசுக்க ளரிக்கடவுள்—மாறில்

ஒரு ‡ மையி லேற § வொலிகலை யேற
எருமையி லேற வியமன்—வருணன்

சுறவேறக் கோளரியிற் றுர்க்கை யினிதேற
எறிசூல வைரவர்நா யேறத்—திறல்படைத்த

காளி கடியேறக் சந்திருவ ருஞ்சுரரு
மூளு வெழிலி முதுகேற—நீளருகர்

சேரக் கழவேறத் தென்மதுரை || பேரினேன்
ஆரச் சிவிகை யதுவேறப்—பூரிக்கப்

பாடும் || புலவன் பரிவேறப்—பாணியிற்று
ணேடுந் திறம்பா || வுரைத்தோனுங்—கூடலிலே

சம்புப் பரியழைத்த || தக்கோனுந் தண்டேறச்
செம்பொற் றடமவுலிச் செங்கணன்—வெம்புரவி

மேவிவர வில்லவரு மீனவரு மெய்த்தவத்தோர்
யாவரு மேத்தி யிறைஞ்சிவரப்—பூவி

லெதிரின் றியநாற்பத் தெண்ண யிரரும்
பதினெண் மடத்திற் பயிலு முதலிகளும்

வேழஞ்செய் பூசைபுரி வெள்வரையிற் கௌசிகருஞ்
சோழன் கொணர்ந்திருச் சோழியரு—மாழிசூழ்

தந்த்ரப் பெரிய சரண மறையோரு
மந்த்ரச் சிவமா மறையோரு—மெந்தைமுடிக்

கங்கா குலமரபில் வந்துசிவ காரியங்கள்
தங்காத லாற்புரியுந் தக்கோரும்—பைங்காவ

லாரிய பட்டர்களு மன்பா லகங்குழைந்து
சிரிய பாட்டோதுந் திருப்பேரு—நேரிலன்

சுந்தரனை யாண்டநாட் டொல்லா வணவோலை
வந்தவையில் வாசித்த மந்த்ரிகளு—மிந்துநுதற்

கன்னலுரை கொவ்வையிதழ்க் காரனகப் பாரதனத்
தன்னநடைத் தேவ ரடியாரு—மன்னுங்

குமாரராங் கோயிற்கைக் கோளர் குழாமும்
உமாபதியாங் கண்காணி யோருஞ்—சமூகப்

படைவயிர ராகப் படையும் பரன்று
ளடையு மகம்படியார் யாருங்—கடலுலகத்

* சகம்=பறவை; இங்கே முறையே கருடன், மயில், அன்னம்.

† புங்கவம்=எருது.

‡ மை=ஆடு § வாயுதேவன் மானேற,

|| ஆளுடைய பிள்ளையார், ஆளுடைய நம்பிகள், ஆளுடைய வரசுகள், ஆளுடையவடிகள். (மரபறியாதார் ஆளுடைய வடிகள் என்பதை ஆளுடைய வடிமை யென்பர்.)

துள்ள தயோதனரு முட்சமயத் தோர்யாருந்
தெள்ளிய * பாடலருஞ் சென்னியரும்—வெள்ளமென

எங்குந் திரண்டுவர வேற்றுக்கொடி யீண்டச்
சங்குங் குழலுந் தடமுரசும்—வங்கியமு

மத்தளமும் பேரிகையு மண்ணளவும் விண்ணளவு
மெத்திசையு மொத்திசைப்ப யாழ்முரல—யொய்த்துச்

சகமேவுந் தேவர்க டம்பிரான் வந்தான்
மகமேரு வில்வளைத்தோன் வந்தான்—பகவிப்

படியிடந்து மாலறியாப் பாதத்தோன் வந்தான்
வடிவழகுக் காருமொவ்வான் வந்தா—விடுநூற்

சிலந்திமுடி சூட்டுஞ் சிவன்வந்தான் செவ்வி
மலர்ந்த முகமுடையான் வந்தான் † தலம்புகழ்ந்த

தாளுயர்க்கும் புள்ளூர்தித் தம்பிரான் வந்தானென்
ருளுமொற்றை யெக்காள மார்ப்பெடுப்பக்—கூளுகுறள்

சுற்றுங் கவர்ந்துவரத் துள்ளுமக ரத்துவசன் [யார்
வெற்றிச், சிலைகொடுசே, வித்துவரப்—பொற்றொடை

தோரண வீதிதனிற் றோன்றினுன் றோன்றுதலும்
ஆரண ஞட்டி லரம்பையரு—நாரணனூர்

வைகுண்ட லோகத்து மங்கையரும் ‡ வாகனமாம்[ரின்
பெய்கொண்ட லோனுலகிற் பெண்படையு—மொய்கதி

மண்டலக் கன்னியரு மாநாக மங்கையரு
மெண்டிசை வெற்பிலுள வேழையருங் சண்டுருகி

மானுட மங்கையராய் மண்டபத்துங் கோபுரத்து
மீனுடை விண்டோய விடுதளத்தும்—ஏனைக்

கடையினு முன்றிலினுங் கற்புரிசை சூழும்
இடையினும் வீதியினு மெய்தி—மடவீர்

விருதேற்ற வேள்பரவ வெண்ணுவ லீசர்
வருதேர்ப் பவனிதொழ வாரீர்—$ எருதேறி

தும்பைச் சடைப்பிறையைச் சூழ்செக்கர் வான்போலு
செம்பொற் றிருவா சிகைபாரீர்—வெம்பணத்தில் [ஞ்

விவேகசிந்தாமணி பிரசுரங்கள் *

சென்னை திருவல்லிக்கேணியில் நிலை கொண்டிருக்கும் "அறிவைப் பரவச்செய்யும் சங்கத்தின் காரிய தரிசியாகிய ஸி. வி. ஸ்வாமிநாத அய்யரவர்கள் தம்மால் வெளியிடப்பட்ட இப்புத்தக ரத்னங்களை எமது விமரிசைக்காக அனுப்பியதற்கு அவருக்கு வந்தனம் செய்கின்றோம். இவைகளை வேறு வேறாயும் விவரமாயும் விஸ்தரித்து விமரிசை செய்வதற்கு நமது பத்திரிகை இடங்கொடாதாதலின், பொதுவாய் நாம் சொல்லக் கூடியதென்னவெனில், கல்வியிற் சிறந்து, பொறுமையும் ஊக்கமும் அமைந்து, 'விவேகசிந்தாமணி' யெனும் நன்னடைத்தமிழ்ப் பத்திரிகை யொன்றை மாதந்தோறும் பிரசுரித்துக்கொண்டு, இத்தகைய புத்தகங்களையும் வெளியிட்டு வருகின்ற நமது நண்பராகிய ஸி. வி. ஸ்வாமிநாதய்யருக்கு எல்லோரும் வேண்டிய சகாயம் புரிந்து உற்சாகப் படுத்தக் கடவரென்று நம்புகிறோம். படாடோபமின்றி, அடக்கத்துடன் அவர் செய்து வரும் வேலையை நமது தமிழ் நாட்டுச் சீமான்கள் அபிமானித்தருள வேண்டும். இவரது விடா முயற்சியின் பயனாக, தமிழ் என்றால் கண்ணையும் வாயையும் இறுகமூடிக்கொள்ளும் சுபாவ மேற்கொண்ட பட்டப் பரிக்ஷைகளிற் றேர்ந்த கலாசாலாவித்வான்களிற் பலர் இப்பொழுது தமிழ் பாஷைக்கு முன்றுணையாய் ஏற்பட்டு, கதைகளெழுதியும், இங்கிலீஷிலிருந்து மொழி பெயர்த்தும் பலவாருகத் தமிழ் பாஷையை அபிவிருத்தி செய்யக் கங்கணம் கட்டினவர்களானார்கள். இவர்கள் எழுதும் நடையும், பத்ததியும் தமிழர்களுக்குப் புதுமையாயிருப்பினும், அவை எல்லோராலும் நன்கு மதிக்கத் தக்கவைகளா யிருக்கின்றன வென்று காண்கிறது. கதைகள் வெகு இனிமையாயும், ஸ்திரீபாலர்களுக்குப் பொழுது போக்காயும், நீதி போதகமாயு மிருக்கின்றன. புத்தகங்களும் வெகு நேர்த்தியாய்க் கட்டப்பட்டிருக்கின்றன. தமிழ் நாட்டார் இந்தப் பரோபகாரமான கனகாரியத்திற்குத் துணை நிற்பாராக, சுபமஸ்து.

* கமலாம்பாள் சரித்திரம்	விலை	ரூபா.	1—8—0
கோல்பெர்ட்டு சரித்திரம்	,,	,,	0—5—0
விவேகரஸத்தாலாட்டு	,,	,,	0—0—6
சத்திய தேவதை கதை	,,	,,	0—5—0

* பாவலரு மெனவும் பாடம்.

† தலமளந்த வெனவும் பாடாந்தரம்.

‡ இந்திரன் - பெய்கொண்டலாம் வாகனத்தனென விகுதி பிரித்துக் கூட்டுக.

$ ஈண்டுப்பெயர்.

பிழை திருத்தம்.

முந்திய ரு-ம் இலக்கப்பத்திரிகையிற் போந்த கைவல்லியோபநிஷத திராவிட இரத்நப்பிரகாசிகையிற் கண்ட பிழை திருத்தம் வருமாறு:—

98-ம் பக்கத்து வலப்பாகத்தின் 48-ம் வரியோடு 100-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்தின் 47-ம் வரியைச்சேர்த்து, 102-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 9-ம் வரி இறுதியாக வாசிக்க. VIII-ம் பிரிவு முடியும் இந்தவிடத்திலே அடியிலுள்ள கையடையாளங்கொண்டதைச் சேர்த்துவாசிக்க.

☞ 100-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 46-ம் வரியோடு 102-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 10-ம் வரி தொடுத்துச் சேர்த்து வாசிக்க. 103-ம் பக்கத்து இடப்பாகத்து 26-ம் வரியோடு IX-ம் பிரிவு முடிந்தது.

MADRAS:—Printed by P. C. KALLIANA SUNDARA NADAR, at the C. N. PRESS, 4, Guruvappen Street, Black Town, and Published by T. A. SWAMINATHA AIYAR, Armenian Street,

Just Published, pages lii, 440, 8vo, cloth
Price Eighteen Shillings.

THE NALADIAR

OR

FOUR HUNDRED QUATRAINS IN TAMIL

WITH

Introduction, Translation and Notes, Critical, Philological and Explanatory

TO WHICH IS ADDED

A CONCORDANGE AND LEXICON

with Authorities from the oldest Tamil writers

BY THE

REV. G. U. POPE, M.A., D.D.,

Sometime Fellow of the Madras University,
Member of the Royal Asiatic Society
AND OF
the German Oriental Society.

FIFTY COPIES HAVE BEEN PRINTED ON LARGE PAPER, FOR WHICH EARLY APPLICATION IS NECESSARY. PRICE TWO POUNDS PER COPY.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M.A, D.D.

FOURTH EDITION, MUCH ENLARGED. IN THREE PARTS. TWELVE SHILLINGS AND SIX PENCE EACH.

A TAMIL HAND-BOOK

OR

Full Introduction to the Common Dialect of that Language.

PART I.

I. Introduction.
   1. History of the Language and Literature.
   2. Orthography, Pronunciation.
II. Grammatical, Lessons, Vocabularies and Exercises.
III. General Index.

PART II.

Appendices—Reading Lessons, Paradigms.
Notes on the Study of the 'Kural'.
Key to the Exercises.

PART III.

Dictionaries—
   I. Tamil-English.
   II. English-Tamil.

Third Edition, Small 4to, price 12 s.

A Text-Book of Indian History

WITH

Geographical Notes, Genealogical Tables, Examination Questions, and Chronological, Biographical, Geographical, and General Indexes, with Sixteen Maps.

Octavo, 12 s.

THE SACRED KURAL OF TIRUVALLUVA-NAYANAR

WITH

Metrical Translation, Notes, Grammar, Lexicon and Concordance.

Other Works

BY

THE REV. G. U. POPE, M. A., D. D.

Fifth Edition, Crown 8vo, price 7s. 6d.

First Lessons in Tamil

OR

An Introduction to the Common Dialect of that Language,

For the use of Foreigners learning Tamil, and of Tamilians learning English, with an easy Catechism in Tamil of both Colloquial and Classical Dialects. 5th Edition.

Crown 8vo, price 2s. 6d.

LONGMANS' SCHOOL HISTORY OF INDIA.

Crown 8vo, price One Shilling.

LITTLE RAJA'S PRIMER OF INDIAN HISTORY.

Notice to Subscribers.

விளம்பரம்.

சந்தா தொகைகளை இதுவரையில் அனுப்பாத கையொப்பக்காரர்கள் தயவுசெய்து கூடிய சீக்கிரத்தில் பணத்தை அனுப்பி விடுவார்களென்று நம்புகிறோம். அப்படி அனுப்பும்பொழுது "சித்தாந்த தீபிகை" மானேஜர் ம-ா-ா-ஸ்ரீ பு. ஷண்முகமுதலியாருக்கு மணிஆர்டர் செய்யவேண்டும்.

உண்மை விளக்கம் எனும் சித்தாந்த தீபிகை.

LIGHT OF GRACE OR THIRUVARUTPAYAN

OF

UMAPATHI SIVA CHARYAR.

TRANSLATED WITH NOTES AND INTRODUCTION

BY

J. M. NALLASWAMI PILLAI, B. A., B. L.,

District Munsiff Chittoor,

PRINTED ON BEST PAPER, DEMY OCTAVO SIZE

To be had of the Author, Hindu Office, Mount Road, and the Proprietor, C. N. Press, Black Town, Madras.

பிரகடனபத்திரம்.

	ரூ.	அ.	ப.
புறநானூறு மூலமும் உரையும்	4	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ்	0	6	0
பத்துப்பாட்டு நச்சினார்க்கினியருரை ...	3	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	6	0
சீவகசிந்தாமணி நச்சினார்க்கினியருரை ...	6	0	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	8	0
சிலப்பதிகாரம் அடியார்க்கு நல்லாருரை, அரும்பதவுரை	5	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	7	0
புறப்பொருள் வெண்பாமாலை மூலமும் உரையும்	1	8	0
தபாற்கூலி ரிஜிஸ்திரேஷன் சார்ஜ் ...	0	4	0
மதுரைக்காஞ்சி நச்சினார்க்கினியருரை ...	1	0	0
திருப்பெருந்துறைப்புராணம்	1	0	0
இவ்விரண்டிற்கும் தனித்தனி தபாற்கூலி	0	2	0
நெடுநல்வாடை நச்சினார்க்கினியருரை	0	6	0
கச்சி ஆனந்தருத்திரேசர் வண்டுவிடுதூது ...	0	2	0
திருமயிலைத் திரிபந்தாதி	0	1	0

நெடுநல்வாடைமுதலியவற்றிற்குத் தனித்தனியே தபாற்கூலி அணா அரை.

இப்புத்தகங்களை அடியிற் சொல்லப்படுபவர்களிடத்தும என்னிடத்தும் விலைக்குப்பெற்றுக்கொள்ளலாம்.

ஸ்ரீநிவாஸ, வரதாசாரியார்,
புக்ஸெல்லர், திருவல்லிக்கேணி,
சென்னப்பட்டணம்.

முத்திச்சிதம்பரம் பிள்ளை,
தமிழ்ப்பண்டிதர்,
ஸென்ட்ஜோஸப் காலெஜ்,
திருச்சிராப்பள்ளி.

அ. சிவராமசெட்டியார்,
உபாத்தியாயர்,
சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலை,
சிதம்பரம்.

சண்முகம்பிள்ளை,
புஸ்தகக்கடை,
மதுரை.

இராமசந்திரராவு,
புக்ஸெல்லர்,
திருநெல்வேலி.

ஒன்னையக்கவுண்டர்,
புஸ்தக வியாபாரம்,
கோயம்புத்தூர்.

இங்ஙனம்,
வே. சாமிநாதையன்.

Madras:—Printed by P. C. Kalliana Sundara Nadar, at the C. N. Press, Madras. for the Publisher, Mr. T. A. Swaminatha Aiyar.